

TREZITI-VĂI!

VICTORIA ROMEI ÎN GERMANIA DE VEST

O ilustrație revelatoare despre politica papală

PROBLEMA PERSOANELOR DEPORTATE

Un puzzle cu multe complicații

PREJUDECATĂ RASIALĂ ÎN ZONA CANAL PANAMA

Acolo unde discriminarea pune o pată pe democrația americană

ISUS, MESIA CEL PROMIS

Dovada convingătoare atât prin cronologie cât și prin fapte fizice

22 aprilie, 1950

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. "Trezii-vă!" nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

"Trezii-vă" folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

"Trezii-vă" se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „Trezii-vă! Rămâneți treji citind „Trezii-vă!”

PUBLICATĂ BILUNAR DE WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street

N. H. Knorr, președinte

Cinci cenți exemplarul

Brooklyn N. Y. U.S.A.

Grant Suiter, secretar

Un dolar pe an.

CUPRINS

Victoria Romei în Germania de Vest.....	4	Catolicism versus comunism.....	22
Foștii naziști se întorc la putere.....	6	Legislația Statelor Unite.....	23
Planul de iertare al papei din „anul sfânt”	7	Discriminare făcută de Biserica Catolică.....	24
În siguranță la conducere.....	8	Soluție pentru problemă.....	25
Minunatele conuri vulcanice ale distrugerii...10		Rapoarte exacte despre intoxicație.....	25
Teorie despre vulcani.....	11	Prejudecată rasială în Zona Canal Panama..	26
Tipuri de erupție.....	12	Două grile de salarizare.....	27
Amatorii de mâncare.....	16	Mai multă discriminare.....	28
Exemplu de o masă bună.....	18	„Cuvântul Tău este adevărul”	31
Povestiri despre animale.....	20	Isus, Mesia cel promis.....	31
Problema persoanelor deportate – un puzzle cu multe complicații.....	21	Intoleranță față de radio în Danemarca.....	34
		Retrospectivă asupra lumii.....	36

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y., Aprilie 22, 1950

Numărul 8

VICTORIA ROMEI ÎN GERMANIA DE VEST

Acesta este un articol senzațional despre un subiect puțin mediatizat. Bazat pe rapoarte ale corespondenților *Treziți-vă!* de aici și din străinătate și susținut de fapte istorice, acest scurt articol oferă cititorului o ilustrație revelatoare despre politica papală din Germania.

„Republica Federală Germană din Vest este un copil născut la Vatican și crescut la Washington”; așa spunea președintele Bisericii Protestante, Dr. Niemoeller, când a fost interviuat, în urmă cu câteva luni, de un reporter al *Wiesbadener Kurier*. Acest înalt demnitar al bisericii a deplâns cu mare regret faptul că „protestantismul a pierdut bătălia împotriva catolicismului. Tot ce rămâne de făcut este să se facă unele schimbări oficiale în Tratatul de la Westphalia, din 1648, despre victoria Protestantismului. Să ne aducem aminte că atunci Catolicismul a pierdut bătălia și a luat sfârșit dominația Romei asupra Germaniei. După aceea a venit la putere Protestantismul și a continuat până a ajuns la apogeu, la sfârșitul secolului trecut, când „Cezarii” protestanți din familia Hohenzollern, recunoscuți ca simbol al acestuia, erau la culmea puterii. De atunci înainte a fost dusă o

altă bătălie, dar de data aceasta a câștigat Catolicismul.

Pașii spre această prezentă victorie, așa cum o poate dovedi orice observator credibil al problemelor din Europa, sunt bine marcați. Sub norul negru al oboselii și al crizei economice care se abătuse asupra Germaniei, în 1933, își făcea apariția, într-un cal troian, Partidul de centru catolic. Sfătuitoarii catolici ai lui Hitler au stabilit imediat linii de comunicații între Germania și Vatican, cu semnarea unui concordat. Au urmat măsuri restrictive și interdicții împotriva bisericii protestante, iar acea puternică organizație, ce reprezintă două treimi din populație, a cedat închinării la stat, sponsorizată de Vatican.

Sub impulsul acestei victorii calul de război al Axei s-a avântat cu sălbăcie în

Europa, în încercarea de a restabili „Sfântul Imperiu German al națiunii germane”, dar înainte să-și atingă acest țel mașina de război nazi-fascistă a slăbit și a căzut în luptă. Cu toate acestea, spre uimirea întregii Europe, călărețul de la Vatican al acestei fiare, cu toată dexteritatea iezuită, a schimbat caii în mod viclean și în anul 1945 a călărit pe valul victoriei Aliaților. Că acest lucru este adevărat poate fi văzut din ceea ce s-a întâmplat în Germania de Vest, în perioada postbelică.

Înainte de război numărul protestanților din Germania era aproape dublu față de numărul catolicilor, dar înțelegerea de la Yalta a schimbat această ilustrație, permițând milioane de refugiați din Europa de Est, dintre care majoritatea erau catolici, să intre în zonele de Vest. Deși acesta a fost un factor important în strategia Vaticanului, a avut o importanță secundară atunci când se compară cu chestiunile diplomatice ce au avut loc la nivel politic înalt. Pe acel plan a câștigat Roma cea mai mare victorie, prin crearea unui nou guvern național în Germania de Vest.

Ambasadorul Statelor Unite, Robert Daniel Murphy, este un catolic devotat și unul dintre fiii foarte loiali ai Romei. El a demonstrat lucrul acesta în timpul războiului, distingându-se ca un prieten apropiat al guvernului francez al lui Vichy, binecuvântat de Vatican. N-a fost la voia întâmplării că unul ca Murphy a fost numit consilier politic al generalului Eisenhower, cu însărcinarea de a stabili modalitatea pentru o conducere militară a Aliaților asupra Reich-ului cucerit. Așa se explică de ce au fost așa de favorabile pentru Vatican politica și deciziile de ocupație, de ce n-au fost impuse condiții de pace severe asupra Germaniei înfrânte, de ce

programul de „denazificare” a fost o farsă și de ce mai este în vigoare concordatul papal semnat de guvernul lui Hitler.

Înființarea statului catolic după război

Deși aspru criticat pentru aceste politici pro-papale, credinciosul om al Romei, Murphy, și-a continuat importanta treabă din spatele scenei, ca și consilier politic pentru generalul Lucius D. Clay, guvernator militar al zonei U.S. În această poziție ascunsă Murphy a fost foarte folositor în stabilirea actualului guvern de la Bonn, potrivit schițelor confirmate ale arhitecților politici de la Vatican.

În realitate, noua Republică Federală Germană este un stat catolic. Konrad Adenauer, cancelarul guvernului de la Bonn, sponsorizat de Vatican, ca și Robert Murphy, este un fiu loial al Romei. Când Mussolini cel binecuvântat de papă era în glorie și Adenauer era primarul orașului Cologne, el i-a trimis dictatorului fascist o telegramă în care spunea că numele lui Mussolini va fi scris cu litere de aur în istoria bisericii. În timpul domniei lui Hitler, când el a avut neînțelegeri cu mai marii lui, i s-a permis să se refugieze în mănăstirea Maria Laach Benedictine, unde călugării s-au îngrijit de el. Catolicul Adenauer este un prieten foarte apropiat al cardinalului Frings din Cologne, până acolo încât potrivit lui acuză că în afară de Bonn noua republică mai are o a doua capitală la palatul cardinalului din Cologne.

Întrucât cardinalul Frings și-a pus toată încrederea în campania electorală, evident a fost mulțumit și fericit de rezultate, căci în afară de Adenauer, șapte din treisprezece miniștri

aleși erau membri ai partidelor CDU și CSU controlate de catolici. Relaxându-se după alegeri, cardinalul a declarat: „Biserica se poate întoarce acum la adevărata ei sarcină, precum căsătoria și familia, drepturile părinților și ale școlilor, fără să mai fie nevoie să renunțe la influența în viața publică”.

Programul de denazificare schițat la Yalta și Potsdam a fost așa de mult modificat și schimbat, în ultimii ani, față de scopul lui original, încât nu mai este recunoscut ca același program. Unii oameni vorbesc în mod sarcastic despre el, ca de un „program de renazificare”. În loc să permită justiției să pedepsească pe cei vinovați, politica generală pare să fie de a ierta și a uita. Pentru victimele terorii lui Hitler, care au suferit așa de mult sub conducerea nazistă, o astfel de politică este într-adevăr foarte amară. Prin urmare, aceasta este îndulcită cu următoarea explicație. „Nazismul este o boală, deci cei afectați de microb trebuie să fie puși în carantină pentru o perioadă scurtă de timp, trebuie să primească tratament special, apoi să stea în perioada de convalescență și să se pună pe picioare din nou. Ce bine ar fi să fie așa! Dar în realitate mulți dintre cei care sunt tratați astfel continuă să fie purtători ai germeilor naziști.

Foștii naziști se întorc la putere

Nu este un secret, Ierarhia romano catolică a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a apăra, a proteja și a interveni în favoarea elitei catolicilor care aparțin grupului lui Hitler. Vaticanul a încercat să mute munții pentru a împiedica executarea „Părintelui” Tiso, dictatorul-marionetă al Cehoslovaciei. Papa Pius al XII-lea a intervenit în interesul

criminalului de război condamnat, Greiser. Cardinalul Faulhaber a trimis o telegramă avocaților apărării, pe 5 octombrie, 1946, în care se spunea: „Vă rugăm să puneți o vorbă bună la cea mai înaltă autoritate bisericească pentru petiția de iertare a lui Hans Frank”. Astfel, prelații Romei, din interiorul și din afara Germaniei, atât pe față, cât și în secret, au făcut tot ce a fost posibil pentru a se amesteca, a împiedica și a anula programul, care la origine era menit să dezrădăcineze și să extermine sămânța nazistă a urii și a persecuției.

Ca rezultat al amestecului deliberat al Vaticanului în roțile Justiției, mulți din aceeași bandă veche sunt acum înapoi la putere în Germania de Vest, nu doar în politică, ci în orice aspect al vieții. De exemplu, Dr. Hans Ehard, care s-a spus că este un „catolic devotat”, este acum prim-ministru al Bavariei. Sub conducerea lui Hitler el a fost judecător principal al Secțiunii de apel al tribunalelor.

New York *Times* raportează că în Bavaria catolică, din cei 12.000 de profesori naziști care au fost înlăturați din școli în anul 1945, 11.000 și-au reluat vechea profesie. Același lucru s-a întâmplat și în universități, toate acestea cu cunoștința și consimțământul guvernului Statelor Unite. Începând cu cel de-al Doilea Război Mondial Protestantismul a urmărit cu uimire și mirare aceste evoluții. La orice intersecție, în curți de judecată, în cartierele de ocupație, agențiile Vaticanului erau acolo pentru a proteja interesele Romei și pentru a împiedica sau a distruge toate măsurile și ordinele care slăbeau poziția întărită de putere a Ierarhiei.

Planul de iertare din „anul sfânt” al Papei

În mesajul său pentru acest „an sfânt” din 1950, Pius al XII-lea a dedicat mult spațiu,

trecutul într-o căință sinceră”, a spus papa, căci „niciodată n-a fost mai potrivit să se discute despre bunătate, indulgență și iertare între oameni într-un an sfânt”. Citind mai departe, înțelegi din acest discurs ales cu grijă, că „inima papei era străpunsă de o tulburare amară”, nu neapărat din cauza războiului, ci pentru că el vedea în victoria Alianților „dovada apostaziei și a rebeliunii” împotriva poruncilor Romei. În loc să se răzbune, argumentează el, „cei a căror datorie este să administreze dreptatea în mod corect”, ar trebui să arate „milă și îndurare” față de cei vinovați de crime de război, despre care papa spune că „au greșit și nu au păcătuit”.

Ajungând direct la punctul clemenței, papa a spus clar: „Fie ca Domnul să-i inspire pe toți cei care se află în poziții cu responsabilitate publică cu gânduri de împăcare și înțelegere, fără să prejudicieze bunul comun, să pună capăt ultimelor legi extraordinare (legile crimelor de război împotriva celor care au ucis milioane de oameni) care nu au nimic de a face cu crimele obișnuite ce merită o pedeapsă corectă (cum ar fi furatul unei bucăți de pâine).

De aceea implorăm guvernele, mai ales guvernele creștine, să-și exercite cu generozitate dreptul de a ierta și cu o ocazie așa de solemnă precum anul sfânt să pună în aplicare această temperare a justiției ce pedepsește, care se găsește în legile tuturor țărilor...

subliniind scopul Vaticanului de a-i „ierta” pe Alianți și pe acei criminali naziști care sprijiniseră așa de credincios cauza papei în Europa. „În decursul acestui An Sfânt vom îngropa tot

Noi, și alături de noi inimile atâtor rude afectate (de gangsterii naziști) cerem această mângâiere; pentru fericirea fiilor Săi în bucuria Tatălui; aici ne exprimăm public sincera recunoștință față de acele guverne (precum cel al Spaniei) care au luat în considerare în mod favorabil, în măsuri diferite, dorința noastră sau cel a (Statelor Unite) sau ne-au dat speranța de a obține realizarea ei.

Unul dintre primii care au beneficiat de pe urma acestei rugăminți papale pentru clemență a fost Baronul Ernst von Weiszaecker, care, în timpul ultimilor ani de război, a fost ambasadorul lui Hitler la Vatican. După război Vaticanul a refuzat să-l predea pe von Weiszaecker Alianților, și în schimb i-au oferit adăpost până a trecut mânia inițială a victoriei. Când a fost tras la răspundere, în cele din urmă, a scăpat cu o sentință foarte ușoară de șapte ani. Apoi, în 2 februarie, anul acesta, ca răspuns la rugămintea papei, sentința lui a fost redusă la cinci ani, ceea ce înseamnă că în curând va fi pus în libertate, pe cuvânt de onoare. Și alți fii credincioși ai Bisericii Romei au primit o considerație asemănătoare.

Protestantism amăgit

Dacă protestanții sunt surprinși și alarmați să vadă din nou Roma călărind, controlând noul guvern federal, acest lucru s-a datorat probabil faptului că au dormit prea mult. Strigătul lui Niemoeller că noua republică este un copil născut de Vatican și crescut de

Washington, sună ca și cum vine de la unul care s-a trezit după un somn lung, doar pentru a constata că hoțul i-a jefuit casa. Cu toate acestea, dacă protestantismul simte că a fost amăgit și jefuit de puterea și controlul Germaniei de Vest, atunci poate să dea vina doar pe el însuși pentru că a lăsat ușa deschisă și a refuzat să dea atenție avertismentelor repetate ale trecătorilor.

Protestanții pot să dea vina pe ei înșiși pentru că și-au permis să fie atrași în partide politice cu etichete „creștine”, dar care funcționează și sunt controlate de catolici. Cu o credulitate oarbă, clerul protestant a sprijinit CDU (Uniunea Creștin-Democrată) și partidul aliat din partea de sud a Germaniei CSU (Uniunea Social-Creștină). Amăgiți să creadă că aceste partide nu sunt catolice, ci „creștine”, sute de mii de membri ai bisericii protestante, conduși de clerul lor, au dat acestor partide votul lor în lupta pentru putere. Astfel Protestantismul a avut un rol major în a se scoate singur din competiție și a ajuta Roma să câștige victoria în Germania postbelică. Cu Protestantismul în poziție secundară, Roma se simte acum sigură să se laude puțin cu victoria. De exemplu, în publicația *Frankfurter Rundschau*, din 30 decembrie, 1949, preotul catolic Hermann Diem se laudă că „linia lui Adenauer, prin cardinalul Frings, spre Vatican, este foarte vizibilă”.

O astfel de victorie copleșitoare din partea partidelor catolice și întoarcerea la putere a atâtor naziști sunt luate de elementele radicale ca și indicație că și ei pot ieși acum din ascunzătoare și se pot întoarce la gloria de altădată. Ca urmare, în ultimele luni, naționalismul

încurajat a aruncat pe țărnm bucățile naufragiate ale Social-naționalismului, bucăți ce acum sunt adunate și puse laolaltă ca și schelet al unui neo-nazism. Pe 21 ianuarie *Societatea pentru reunificarea Germaniei* a fost organizată oficial la Bad Homburg. În ziua următoare, la Kassel, a fost înființat partidul german al Reich-ului, în mijlocul ovațiilor de „Deutschland Ueber Alles!” (Germania mai presus de orice!). S-a raportat că pe 8 februarie un alt grup de naziști numit „Katakomben Scheinwerfer” (Reflector din catacombe), cu sediul la München, striga după mai multă acțiune. În afară de acestea mai sunt și alte grupuri care își fac apariția după același model, cu aceleași intenții și aspirații.

În siguranță la conducere

John J. McCloy, înalt oficial al Statelor Unite în Germania, a spus presei că aceste evenimente nu „au o semnificație aparte”; cu toate acestea, el s-a grăbit la Washington, la sfârșitul lui ianuarie, pentru niște conferințe secrete. La scurt timp după aceea, McCloy s-a întors în grabă în Germania și a ținut imediat ceea ce a fost descris ca un discurs greoi, cel mai complet discurs din ultimele luni. Acesta se adresa elementelor fanatice, care fac agitație pentru remilitarizarea Germaniei.

N-a existat nimic în acest discurs al lui McCloy care să arate că se împotriva căii de acțiune a guvernului de la Bonn, condus de Roma. De fapt totul arăta exact contrariul. O analiză atentă a discursului și a evenimentelor care au urmat arată că vizita lui McCloy în Statele Unite și discursul său de avertizare adresat poporului german aveau ca scop

întărirea poziției guvernului de la Bonn. Acesta încă este un copil – această odraslă a Vaticanului și a Washington-ului - și trebuie să fie supravegheat și protejat, ca să nu fie răsturnat de dușmanii lui. Prin urmare, McCloy a repetat câteva lucruri pe care le-a spus Adenauer. Apoi, în ziua imediat următoare după discurs, McCloy a avut o conferință cu Adenauer, despre care se spune că „a urmat o cale mulțumitoare și a avut ca rezultat un acord pe toate planurile”. În aceeași zi a fost trimisă o depeșă specială la *New York Times*, în care se spunea:

Serviciul oficial de presă al Ununii Creștin-Democrate, partidul Dr. Adenauer, s-a grăbit să se opună sugestiei că avertismentele tăioase de ieri ale domnului McCloy nu au nimic de-a face cu guvernul federal. În ceea ce privește partidul (CDU, controlat de catolici), spunea agenția, afirmația domnului McCloy reprezintă „sprijinirea guvernului federal și a politicii acestuia ...”. Se poate spune că ultimul lucru pe care îl are în minte domnul McCloy este să slăbească poziția parlamentară a guvernului lui Adenauer.

Chiar și naștii înverșunați au prins curaj de pe urma faptului că McCloy a eșuat să anunțe vreo prăbușire majoră în ce privește activitatea lor. Tribunalul german l-a achitat și l-a eliberat pe Wolfgang Hedler. A avut loc o petrecere uriașă, la care 200 de naști au sărbătorit eliberarea lui Hedler. Acest nazist, un membru deputat al Parlamentului Bundestag a ținut un discurs anti-semitic, în luna decembrie a anului trecut, în care a spus că deși

exterminarea evreilor în camere de gazare părea considerată ceva „greșit”, totuși existau alte modalități de a „scăpa de ei”. Să se observe că cei trei judecători care l-au achitat pe Hedler erau naști și foști membri ai partidului lui Hitler.

Așadar, având acum asigurată chestiunea conducerii, în siguranță, prin mâinile foștilor naști, precum și a băieților Aliați, Roma își continuă bucurioasă călătoria desfrânată a victoriei în Germania de Vest. Bucuria și fericirea ei vor fi de scurtă durată. De aceea, nici un catolic sincer și cinstit să nu se bucure de prezenta victorie a Vaticanului, iar iubitorii dreptății din rândul protestanților să nu se supere sau să scrâșnească din dinți, deoarece Catolicismul deține frâiele puterii în Germania. Condițiile nu erau mai bune când Protestantismul era la înălțime. Iar aici nu este făcută nici o sugestie că dacă i se va permite comunismului să vină la putere condițiile vor fi mai bune. Toate formele de conducere totalitară, indiferent că sunt comuniste, fasciste, naziste, monarhice sau orice altceva, au eșuat în mod mizerabil să satisfacă nevoile de bază sau dorințele oamenilor. În loc să-și pună speranța și încrederea în astfel de guverne făcute de om, inspirate de demoni și conduse de Satan, toți iubitorii de pace și dreptate să privească spre Împărăția teocratică a lui Dumnezeu, ca singura speranță a omului și să se bucure! Căci în scurt timp această conducere dreaptă va cuprinde pământul și de atunci înainte, pentru toată eternitatea, va fi o binecuvântare pentru omenire și o onoare pentru Iehova.

Minunatele conuri vulcanice ale distrugerii

**De la corespondentul *Treziți-vă!* din
Nicaragua**

Un munte înalt, minunat și atrăgător, cu o simetrie perfectă a culmilor lui de formă conică, cu păduri minunate și platouri cultivate care îi împodobesc culmile din partea inferioară, cu cununa albă de zăpadă și cu nori la fel de albi care plutesc pe lângă povârnișurile lui și îi ascund adesea vârful, este acceptat de miile de persoane care trăiesc pe el, sau în apropierea lui, ca ceva mai mult decât fundalul unei scene de teatru. Într-o zi cu un cer perfect senin s-a auzit un tunet și s-a cutremurat pământul. Unele persoane s-au alarmat, altele n-au dat nici o atenție. Zgomotul a continuat câteva zile și oamenii au început să le accepte ca pe ceva normal.

Dar, dintr-dată, înaintea ochilor lor uimiți a fost aruncată din vârful muntelui o

coloană uriașă de fum gri-negru, însoțită de foc, părând că se coboară chiar din cer. Fulgere și tunete extraordinare pe care nu le-a cauzat niciodată vreun nor de furtună i-au panicat pe oamenii din apropiere. Mulți au încercat să fugă. Prea târziu! Șuvoaie imense de rocă albă încinsă se revărsau din munte, blocând orice cale de scăpare, în vreme ce din marea coloană de fum și praf a început să cadă material nisipos și chiar pietre mici. Muntele ce părea că înnebunise azvârlea de pe culmile lui oameni, animale și chiar plante. Doar atunci părea că pofta lui după sânge era satisfăcută. Asemenea unui criminal fără conștiință, s-a mai acoperit o dată cu zăpadă curată, iar norii l-au învăluit iar în liniște.

Apoi vin oamenii de știință, geologii și vulcanologii. Aceștia studiază materia ieșită, prin explozie, din vulcani, pagubele făcute de acesta, fac predicții înțelepte despre timpul când va erupe iar, și așa mai departe. Încet,

încet viața își face din nou apariția pe versantul mutelui.

Ce a cauzat acea explozie îngrozitoare? De ce a stat muntele așa de liniștit atâția ani, poate chiar secole, pentru a se dezlănțui apoi cu iuțeala fulgerului? Ce energie a scos la suprafață acele șuvoaie de rocă topită și a ridicat în aer acele bilioane de tone de piatră și cenușă? Sincer, omul nu știe. Nici un om n-a coborât vreodată în adâncimile din care a fost eliberată acea energie explozivă și probabil că nu o va face. Dar el poate observa ce scoate afară vulcanul atunci când se înfurie; îi poate măsura temperatura, îi poate studia compoziția și poate face calcule pe baza acestor lucruri. Din aceste motive acum există o știință, o ramură a geologiei, care se ocupă complet de vulcani și de erupțiile lor. Se numește vulcanologie.

Dar cei care studiază vulcanologia nu se înțeleg între ei, referitor la cauza vulcanilor. Până de curând unii credeau că interiorul pământului este lichid, că a rămas așa cum era în stadiul de creare a pământului, când tot globul era incandescent și că rocile topite, numite „magma”, înainte să ajungă la suprafața pământului, apoi „lavă”, sunt aruncate din acel mare rezervor central, centrul pământului. Alții, unii chiar până în această zi, cred că magma este aruncată din „buzunare” de material lichid, lăsat în anumite locuri, atunci când s-a solidificat scoarța pământului (primele 40-50 mile în jos, spre centru). Alții sunt de părere că lava are o origine locală în crusta solidă și că este produsă prin topirea rocilor din anumite locuri, sub influența anumitor factori.

Prima ipoteză, cea potrivit căreia interiorul pământului este lichid, a fost

declarată falsă de majoritatea oamenilor de știință, deoarece vibrațiile înregistrate de seismograf (un instrument care înregistrează oscilațiile și mișcările pământului) arată că undele de șoc trec prin centrul pământului ca prin ceva solid, nu ca prin ceva lichid. Din acest motiv majoritatea oamenilor de știință sunt de părere că rocile se topesc doar în anumite locuri.

Teorie despre vulcani

Explicația lor este aceasta: Prin minele și puțurile pe care omul le-a săpat la câteva mile în scoarța pământului, omul a descoperit că temperatura crește pe măsură ce crește și adâncimea; de obicei cu aproape un grad la fiecare șaiszeci sau șaptezeci de picioare. Astfel, temperatura la o adâncime de douăzeci sau treizeci de mile va fi de peste 2.000 de grade Celsius, unii estimând că poate ajunge până la 4.000 de grade (fierul se topește la 1.535 grade Celsius) Bineînțeles că această temperatură este suficient de fierbinte să topească rocile din pământ și să păstreze interiorul pământului lichid, topit, cel puțin datorită presiunii și nu din alte motive.

Se estimează că presiunea este de 35 tone/inch pătrat, la o adâncime de zece mile, suficientă să păstreze masa de rocă solidă, rigidă, nepermițându-i să ia o formă lichidă, prin expansiune. De unde vine căldura? Unii cred că radioactivitatea sau alți factori o cauzează, dar acum părerea generală este că tot marea presiune care ține rocile solide și rigide cauzează și căldura. Totuși este posibil ca radioactivitatea și alte cauze combinate să contribuie la producerea vulcanilor. Dacă presiunea de pe aceste roci supra-încălzite ar

scădea, ele s-ar dilata, ar deveni lichide, topite sau ceea ce se numește magmă. O astfel de scădere a presiunii s-ar putea produce doar printr-un deranjament al pământului.

Un deranjament al pământului este o mare fractură, în care o parte a scoarței pământului evident găsește un punct slab, sau o rocă mai ușoară de dedesubt, care poate fi mutată sau împinsă. Apoi o parte uriașă de rocă alunecă, uneori cu o lungime de sute de mile. Sau deranjamentul poate fi cauzat de o presiune mai mare din scoarța pământului, făcând ca o secțiune de rocă să fie împinsă înainte, așa cum s-a întâmplat, evident, cu mulți munți din partea de Vest a Statelor Unite. Dacă un astfel de deranjament sau ruptură ar ajunge la douăzeci sau treizeci de mile, sau dacă s-ar suprapune două deranjamente de acest fel, cauzând un punct slab în două locuri, presiunea de pe rocile de dedesubt ar slăbi, iar acestea, sub formă lichidă, s-ar dilata și s-ar ridica, căutând să se elibereze de presiunea de dedesubt. Magma supra-încălzită ar putea topi alte roci în drumul ei sau ar putea lovi o sursă de apă, ar putea să o transforme într-un torent cu o putere explozivă extraordinară, suficientă să arunce în aer tot ce întâlnește în cale. Vaporii supra-încălziți sunt unul dintre cele mai puternice explozibile cunoscute de om. Și se știe că exploziile vulcanice au tot timpul mulți vapori, formând adesea un nor mare, ce se ridică la o înălțime de multe mile.

Există două mari linii de surpare, unde au loc deranjamentele, uneori însoțite de cutremure. O astfel de linie înconjoară practic Oceanul Pacific; cealaltă urmează marele lanț muntos care începe cu Alpi, continuă cu Munții Caucaz și se încheie cu Himalaya și Indiile de

Est. De remarcat că majoritatea vulcanilor cunoscuți de om se află în aceste două zone.

Vulcanul este o gaură sau o deschizătură în scoarța pământului, prin care este adusă la suprafață materia încălzită din interiorul pământului, luând forma unui deal, de obicei de formă conică. Dealul se mai numește și vulcan. Acest cuvânt a ajuns la noi de la vechii romani care priveau un vulcan din Marea Mediterană ca pe „fierăria” lui Vulcan, dumnezeul-făurar din mitologie. Ei au dat muntelui numele de Vulcan, nume ce este legat de toți munții vulcanici de pe pământ.

Tipuri de erupție

Vulcanologii recunosc patru tipuri principale de erupție: Hawaiian, Strombolian, Vulcanic și Pelean. Tipul *Hawaiian*, care-și ia numele de la marii vulcani din Insulele Hawaii, se caracterizează printr-o scurgere calmă de lavă fluidă, dând naștere la munți micuți la baza acestora. Insula Hawaii, cea mai mare din grup, este formată în realitate din cinci vulcani, acum trei stinși și doi activi. Dintre acești vulcani, Mauna Kea (cu o înălțime de 13.825 picioare, stins) și Mauna Loa (cu o înălțime de 13.700 picioare, activ) sunt în realitate munți foarte înalți, căci baza lor se află în apă, la o adâncime de 18.000 picioare și astfel ating o înălțime de aproximativ 32.000 picioare. Această mare insulă a luat naștere în urma unei erupții submarine și odată cu extraordinarul torent de lavă a ajuns la înălțimea actuală. Lava care curge din Mauna Loa este descrisă că are toate culorile, de la conuri de culoare roșu-sângeriu la roci magmatice strălucitoare cu aspect sticlos (sticlă vulcanică). Uneori craterul din Mauna Loa este foarte activ, coloane înalte de lavă

albă, incandescentă arătând ca niște fântâni arteziene iluminate, cu o înălțime de sute de picioare, o priveliște cu adevărat magnifică noaptea. Ultima manifestare a unei astfel de fântâni a avut loc în anul 1940.

Al doilea tip de erupție este cunoscut sub numele de tipul *Strombolian*, luându-și numele de la vulcanul Stromboli, din insulele Lipari, de pe coasta Italiei. În acest tip de erupție lava este mai puțin fluidă, iar scăparea de gaze calde este uneori violentă, cauzând explozii puternice. Norii de gaz și cenușă sunt adesea aruncați de explozii la mari înălțimi, în vreme ce bucățile de lavă aruncate afară se întăresc în aer și cad aproape de marginea craterului. Dacă aceste bucăți sunt mai mari decât mărul se numesc „blocuri”; dacă sunt încă fluide se numesc „bombe”; dacă sunt de mărimea unei nuci se numesc „lapili” (cuvânt latin pentru pietre mici); dacă nu sunt mai mari decât un bob de mazăre, se numesc „cenușă”, iar cele mai mici particule se numesc „nisip”.

Un alt tip de erupție este cel numit *Vulcanian*, asemănător cu erupțiile Vulcanului. Lava din aceste erupții este foarte subțire și între erupții se solidifică complet în craterul vulcanului, întărind până la vârf lava-fluid de dedesubt. Când gazul sau presiunea se amplifică în partea inferioară, aceasta iese afară printr-o explozie violentă. Astfel, acest tip este unul dintre cele mai explozive erupții. Cele mai mari explozii din lume, ca cele din Coseguina, din Nicaragua, din 1835, din Krakatao, de lângă Java, din 1883 și cea din Katmai, din Alaska, din 1912, au fost evidente de tip Vulcanian, toată partea de deasupra a acestor vulcani fiind aruncată și fiind scoasă afară o cantitate extraordinară de materie.

Marea explozie din Bandai-Sam, din 1888, Japonia, a aruncat afară o cantitate de material estimată la 2.982.000.000 tone.

Cel de-al patrulea tip de erupție, cel *Pelean*, este faimos în istorie pentru „norii lui incandescenti”. Evident lava din acest tip de vulcani este așa de subțire încât solidifică și oprește complet craterul vulcanului. Presiunea gazului din interior ajunge așa de mare încât ridică greutatea „astupătorii”, gazele încălzite și lava pulverizată scăpând din timp în timp între astupătoare și marginile craterului, ca o explozie puternică, ce durează în general doar câteva minute. Cel mai tragic și cel mai distructiv exemplu de acest tip de erupție a fost chiar cea din Munții Pelee, din insula Martinica, din Indiile Franceze de Vest.

Un martor ocular, Thompson, a scris o relatare grafică despre „norul incandescent” din Mt. Pelee, din 8 mai, 1902, și cuvintele lui sunt citate din cartea lui Satis N. Coleman, *Vulcani noi și vechi*.

Cu ore înainte de a intra în vehicul am văzut foc și fum înălțându-se din Muntele Pelee. Spectacolul era fascinant. Pe măsură ce ne apropiam de St. Pierre puteam distinge flăcări roșii uriașe ce se rostogoleau și se ridicau din munte și se înălțau spre cer. Nori uriași de fum negru planau asupra vulcanului. Un vuiet înăbușit se auzea mereu. ... În jurul orei 7:45 s-a auzit o explozie îngrozitoare, imediat ce am intrat în oraș. Muntele a fost sfărâmat în bucăți. Nu a existat nici un avertisment. Marginea vulcanului a fost despicată și exact în direcția noastră a fost azvârlită o flacără uriașă. A sunat ca zgomotul a mii de artilerii. Unda de foc ne înconjurase precum un fulger. Era asemenea

unui uragan de foc. ... Orașul a dispărut din fața ochilor noștri. ... În orice loc din mare în care cădea focul apa începea să fiarbă și din ea ieșeau vapori uriași. Marea a fost sfâșiată în vârtejuri uriașe.

„Norul incandescent” a parcurs cei opt kilometri până în oraș în două sau trei minute și a lovit orașul cu o temperatură estimată la peste 800 grade Celsius. Din cei 28.000 de locuitori doar o persoană a scăpat cu viață. O persoană întemnițată într-o închisoare, aflată la subsol, a fost găsită în viață după patru zile.

După această explozie au urmat altele, mai mult de zece în anul 1902. După erupția de acolo, din craterul muntelui Pelee a ieșit o coloană înaltă de bazalt negru, înălțându-se până la aproape 1000 de picioare de la baza craterului, ridicându-se sau coborând, în funcție de presiunea gazului din el. În treizeci și cinci de zile s-a ridicat la aproape 800 de picioare. S-a crezut că acesta era gura de incendiu a lavei solidificată care oprise craterul vulcanului. Este foarte greu să-ți imaginezi extraordinara putere necesară pentru a ridica uriașa coloană de bazalt, pe care Heilprin o estimează că ar fi avut o capacitate aproximativ egală cu cea a Marii Piramide din Egipt. În anul 1903 turnul a început să se sfărâme și să cadă și în scurt timp a dispărut.

Calderas și Somma

Un aspect foarte interesant al studiului vulcanilor este cel al *calderas*-urilor. Acesta este un cuvânt spaniol care înseamnă cazan, iar în vulcanologie se referă la un crater cu dimensiuni mari, proiectat ca un bazin sau o depresiune deschisă. Unele *calderas* se

formează atunci când are loc o mare explozie în vârful unui con vulcanic, iar apa de ploaie sau cursurile de apă în general umplu craterul, formând un minunat lac. Vulcanul Coseguina din Nicaragua, care a erupt la aproape 3.000 de picioare de conul lui de 7.000 picioare, a format o *caldera* cu o circumferință de aproximativ 12 mile, care este ocupat de un lac de smarald de o frumusețe rară. O *caldera* mai poate fi formată și atunci când se prăbușește vârful unui vulcan în interior, după eruperea unei mari cantități de lavă, așa cum este cazul *calderei* ocupate de Crater Lake din Oregon. Alte *caldere* par să fi venit în existență în urma unei explozii de gaz uriașă, care formează în urma exploziei un „tub” sau un crater circular, uneori cu o adâncime mare, și îngrămădește pe marginea lui o masă de roci și material vulcanic scoase la suprafață. Nicaragua este plină de aceste forme de *calderas*, majoritatea dintre ele fiind pline acum cu lacuri de o frumusețe uluitoare.

Adesea un vulcan formează un con înalt cu un crater în interior, apoi, după o perioadă de inactivitate, o explozie violentă va arunca în aer părți din marginea craterului, lăsând în urmă un zid semicircular. Pe măsură ce trece timpul se formează parțial un nou con în interiorul zidului vechi. Un bun exemplu despre aceasta este Muntele Vezuviu, care în urma unei explozii uriașe din trecut s-a format un crater uriaș. Partea vechiului crater care încă stă în picioare se numește Muntele Somma, iar conul cel nou se numește Vezuviu. Acest nume Somma se aplică oricărui vulcan similar din orice parte a lumii.

Erupțiile violente sunt adesea însoțite de fulgere de lumină, descrise ca fiind foarte

strălucitoare și prin tunete ce adesea au fost auzite de om. Potrivit vulcanologilor acest lucru se datorează violentelor frecări ale particulelor fine de nisip, ce produc energie electrică. Că un astfel de contact al particulelor de nisip poate cauza electricitate poate fi observat într-o simplă furtună de nisip, în urma căreia un fir agățat va produce o scânteie obișnuită în contact cu pământul.

Flăcările, așa cum s-a văzut în erupție, sunt cauzate de gaze foarte fierbinți, cum ar fi hidrogenul. În contact cu oxigenul din aer acestea se aprind imediat, aceasta fiind singura flăcără care se vede în general la o erupție. Foarte multe erupții sunt însoțite de o ploaie abundentă, cauzată de norii mari de aburi pe care-i produce erupția, care se condensează în atmosfera superioară. Astfel de ploi produc adesea mai mult dezastru decât erupția în sine, căci ele transformă în noroi uriașa cantitate de cenușă vulcanică și nisip, iar torenții de noroi alunecă adesea pe lângă marginile vulcanului, îngropând orașele de la baza acestuia. Așa au stat lucrurile cu Herculane, care a fost îngropat sub noroi și cenușă de eruperea istorică a Vezuviului din anul 79 A.D., aceeași erupere îngropând și Pompeii.

O explozie ce a cutremurat pământul

Între Java și Sumatra, în Sunda Strait, se află insula vulcanică Krakatao. După aproape 200 de ani de liniște, această insulă, alcătuită din trei vulcani, ale căror înălțimi ating între 500 și 2.000 de picioare, a izbucnit dintr-o dată într-o erupție violentă, pe 20 mai, 1883. Exploziile de atunci s-au auzit pe o distanță de 100 de mile. El și-a continuat activitatea astfel pentru aproape două luni. Pe 26 august vulcanii au

scos un nor de fum negru și dens, cu o înălțime aproximativă de cel puțin șaptesprezece mile, spintecat de fulgere de lumină. Exploziile îngrozitoare auzite în insulele învecinate nu au lăsat pe nimeni să doarmă în acea noapte.

Aproximativ la ora șapte dimineața aerul a fost străbătut de alte patru explozii, care au întrecut tot ce au auzit oamenii până atunci. Ele au fost auzite clar în sudul Australiei, la aproape 2.080 mile depărtare, și chiar în insula Rodriquez, la aproape 3.000 mile depărtare, unde au fost auzite și înregistrate la patru ore după exploziile propriu-zise. Dacă aceste explozii uriașe ar fi avut loc în Londra ar fi putut fi auzite în New York în aproape patru ore; și în cealaltă direcție, sunetul ar fi traversat Europa și ar fi ajuns în Siberia, la mai multe sute de mile distanță.

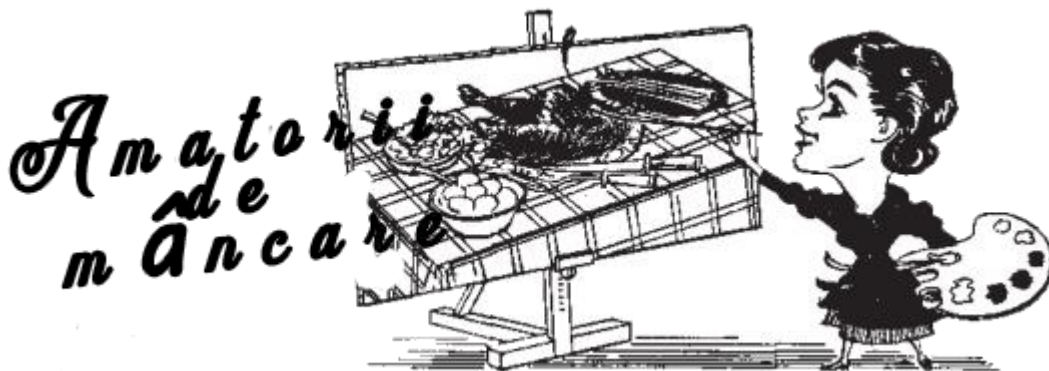
Cu toate acestea, nu zgomotul a fost cel care a produs pagube, nici undele atmosferice care au înconjurat lumea de patru ori și au afectat barometrele lumii. Nici nisipul vulcanic, deși acesta, fiind aruncat în aer la douăzeci de mile, cu o viteză uluitoare, datorită vânturilor puternice de la acea altitudine, au făcut să aibă loc apusuri de soare uluitoare și alte fenomene, în toate părțile pământului. Nu, paguba a fost produsă de forța exploziei, care a aruncat în aer aproape două treimi din insulă, cauzând un uriaș reflux pe coastele din insulele învecinate și de fapt în toate părțile pământului. Pe coastele din apropiere valurile au atins o înălțime de 115 picioare, și 36.380 de oameni au pierit înghițiți de ele. Ambarcațiunile au fost azvârlite la mal, la o distanță de două mile.

Aceste forțe titanice arată, cu siguranță, omului neînsemnat ce slabe sunt cele mai puternice arme ale lui, chiar și bomba atomică, în comparație cu puterea extraordinară pe care o deține doar Iehova Dumnezeu. La Armagedon, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului cel Atotputernic”, oamenii care au batjocorit puterea lui Dumnezeu o vor

simți mai puternic decât într-o simplă erupție vulcanică. Doar la sfârșitul acestei lumi vechi, de sub conducerea lui Satan Diavolul, vor înceta moartea și distrugerea provocate de vulcani. „Nu vor mai suferi nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va deveni plin de cunoștința DOMNULUI ca apele care acoperă marea”. (Isaia 11:9, AAT)

Pregătirea unui meniu este ca și pictarea unui tablou. Mulți oameni gătesc și mulți oameni pictează, dar nu toți sunt artiști. Un artist adevărat cu pensulă și pânză trebuie să știe

asemănare și monotonie în mâncare, masa nu va mulțumi complet.

cum să aranjeze culorile într-un model plăcut, cu un echilibru, valoare și armonie potrivite, iar atunci când este gata întreaga compoziție trebuie să ofere o imagine plăcută. Artistul culinar are nevoie și de îndemnare în pregătirea mesei, și totuși puțini sunt conștienți de acest fapt. Poate că bucătarul știe cum să coacă cea mai bună prăjitură sau cum să realizeze o salată minunată, dar, ca și părți ale unui tablou, dacă aceste părți individuale nu se armonizează cu restul meniului, sau dacă există

Cine va veni la cină și care sunt preferințele lor sau ce nu le place? Sunt gusturile lor instruite să bucure feluri de mâncare spaniole, chineze, franceze, scandinave sau engleze? Dacă răspunsurile la aceste întrebări sunt cunoscute dinainte vor fi de mare ajutor pentru alcătuirea unui meniu, căci la urma urmei mâncarea trebuie să aibă scopul de a plăcea celor care o consumă și de a-i mulțumi. Alte puncte importante ce nu trebuie trecute cu vederea cuprind costul și

bugetul. Nu este o sarcină ușoară să hrănești o familie cu un buget mic. E nevoie de îndemânare suplimentară și înțelepciune ca să pregătești un meniu apetisant, când îți poți permite doar alimente ieftine precum: cartofi, fasole, mazăre și cereale. Dacă poți să faci rost de lapte, ouă, carne, fructe și legume suculente, atunci poți pregăti o masă cu o mare eficiență psihologică, precum și cu un beneficiu fizic.

Valoarea nutritivă a meniului trebuie să țină cont de cel care îl consumă. Oamenii care depun efort fizic și copiii care sunt în creștere nu se pot hrăni cu un meniu „de păsărică”, pregătit pentru doamne. Anotimpul și ocazia mesei sunt, de asemenea, chestiuni importante ce trebuie avute în vedere atunci când se pregătește meniul. Vremea caldă cere hrană ușoară, care se digeră ușor; vremea rece cere mese ce oferă căldură, cu multe grăsimi și carbohidrați. Alte puncte ar mai fi abilitatea bucătarului și facilitățile din bucătărie aflate la îndemână. Nu vă așteptați ca un bucătar să pregătească o masă cu șapte feluri de mâncare într-un colț dintr-o rulotă, pentru un număr mare de oameni. Este adevărat că bucătarul care pregătește o masă minunată, asemenea artistului care pictează un tablou, dezvoltă multă îndemânare prin practică, doar dacă aderă la regulile de bază ale artei și le urmează. Mai întâi de toate compoziția fiecărui fel de mâncare trebuie să fie excelentă în orice aspect – bine copt, asezonat potrivit, gustos, cu un caracter aparte. Trebuie să existe o alegere atentă a materiei prime, având în vedere anotimpul. Fiecare parte din meniu trebuie să fie diferită în compoziție și în modul în care este

gătită. Ce monotonie ar fi dacă s-ar servi doar patru feluri de supă și nimic altceva!

Varietate împreună cu armonie

Și dacă vorbim de monotonie, gândiți-vă cât de obositoare și plictisitoare ar fi masa în care nu se ține deloc cont de culoare și se servește porumb galben și morcovi galbeni cu dovlecei galbeni, brânză galbenă cu omletă galbenă și ca desert o cremă cu ouă și lapte galbenă. Același lucru este adevărat dacă s-ar servi supă de mazăre verde, fasole verde, asparagus verde, spanac verde, salată de andive verzi, cu măslina verzi, toate la o singură masă. Ce neapetisant și nesănătos ar fi un meniu alcătuit din supă albă de cartofi, piure de cartofi albi, salată de cartofi albi, pește alb, brânză albă și pâine albă. N-ar trebui să existe două feluri de mâncare asemănătoare în compoziție, aspect, textură sau gust!

Varietatea este cea care condimentează mâncarea. Totuși, meniul ușor condimentat cu varietate trebuie să aibă și ingredientul foarte important, armonia. Nu are prea mare importanță varietatea și armonia cât varietatea *cu* armonie. Căci numai atunci când aceste două principii ale artei sunt împreună, într-o legătură a unității, masa va avea succes. Diferitele feluri de mâncare servite, deși distincte una de alta ca gust și aspect, trebuie să fie în armonie unul cu altul. Sosurile și garniturile folosite la asezonarea anumitor feluri de mâncare trebuie să fie distincte una de alta în ce privește culoarea, gustul, aroma și în același timp să fie în armonie, ca și aromă, cu mâncarea de lângă ele. De exemplu, un sos cu aromă de lămâie este nepotrivit atunci când

este pus peste o budincă de piersici sau de căpșune.

Trebuie servită mâncarea pe feluri?

Arta dramatică nu permite ca diferite acte ale unei piese să se desfășoare în același timp pe o mare scenă de teatru. Arta muzicii nu permite ascultătorului să țină o ureche la partea finală a unei simfonii, în timp ce ascultă prima și a doua parte. Cele realizate în arta scrierii și a discursurilor se descoperă capitol după capitol, mai întâi introducerea, apoi cuprinsul și apoi încheierea. Urmând același raționament mulți simt că artistul din bucătărie trebuie să urmeze aceleași reguli, lăsând meniul să fie servit treptat pe masă, un fel de mâncare după altul.

Câte feluri de mâncare să se servească? Totul depinde de timp, loc și împrejurări, indiferent că este vorba de mic-dejun, prânz sau cină, indiferent că este vorba de petrecerea unui om bogat sau de cina simplă a unui om obișnuit. Deși experții poate nu sunt de acord în ce privește alcătuirea unui meniu de succes, totuși sunt de acord că toate meniurile, indiferent că sunt simple sau fastuoase, trebuie să aibă în comun un singur lucru: trebuie să aibă un punct principal de interes, un fel de mâncare principal și distinct, punctul forte al mesei. Poate că este vorba de o supă specială, de o friptură extraordinară, o salată de-ți lasă gura apă, un desert ce-ți gădilă simțurile, sau doar un simplu bol de semințe ce-ți mulțumește scrumbie marinată, cantalup cu gheață, măslina umplute, brânzeturi, biscuiți sau alune sărate. Tentând ochiul, nările și bolta palatină aceste delicatose aromate și apetisante sunt servite în

sufletul. Dar indiferent despre ce este vorba, asigurați-vă că iese în evidență și este punctul forte ale mesei. Nu-i dați voie să fie înăbușit și pierdut printre alte feluri de mâncare. Felurile de mâncare însoțitoare, alături de principalul protagonist, trebuie să joace un rol secundar și să nu fure niciodată spectacolul actorilor principali ai operei gastronomice.

Succesul unei mese nu se măsoară neapărat prin numărul felurilor de mâncare. O masă cu două feluri de mâncare poate avea un succes la fel de mare ca o piesă în două acte. Însă nu uitați că atunci când serviți o astfel de masă mâncarea trebuie să fie gătită în mod excepțional și aprobată de toți cei prezenți. Cu toate acestea, meniurile ating perfecțiunea atunci când artistul din bucătărie reușește să pregătească o masă cu șapte feluri de mâncare, cu tot ce ține de aceasta. Din sutele de mii de feluri de mâncare sunt alese câteva; din 10.000 de supe este aleasă una; din multele feluri de desert se alege cel potrivit. Puse împreună cu măiestrie, câteva feluri de mâncare au ca rezultat o singură operă de artă în domeniul gastronomiei.

Modele de meniuri minunate

Mai întâi sunt aperitivele, antreurile, care sunt foarte potrivite ca prim-fel de mâncare. Ele pot consta din delicii marine, cum ar fi: piciorușe de broscuță în saramură, caviar, sau din lucruri mai obișnuite, precum:

cantități limitate, doar pentru a stimula apetitul.

Apoi urmează supa. Sau cei care au deja apetitul stimulat se pot lipsi de

aperitiv și li se poate servi acest fel doi la început. Fierbinți și savuroase supele stimulează apetitul fără să potolească foamea. Ele pregătesc stomacul pentru următoarele feluri de mâncare; și chiar când este cald, contrar părerii populare, o farfurie de borș fierbinte este foarte sănătos, un bun ajutor pentru digestie.

În vreme ce hrănitorul fel principal e aproape de terminare, foamea a fost potolită în mare măsură și apetitul a scăzut considerabil. Cu toate acestea, nu există senzația de saturare sau un sentiment de disconfort, nici acel sentiment de saturație și mulțumire complete. Lipsește ceva! Ce înviorător este când cineva își înfige dinții în următorul fel de mâncare, o salată proaspătă. După ce a servit atâta mâncare asezonată cerul gurii trebuie trezit înainte să se bucure de desert și o salată de fructe energizantă este exact ce trebuie.

Apoi urmează desertul. Acest fel nu trebuie să fie niciodată o decepție, nici să fie prea bogat și să cadă greu, ca să nu priveze principalul fel de mâncare de virtuțile lui. Indiferent cât ar fi de dulce și aromat desertul trebuie să fie aranjat artistic, profitând din plin de culoare și frumusețe. După acesta poate urma cafea și coniac; dar acest ultim fel variază în funcție de structura și designul meniului, iar câteodată este mai potrivit un bol de fructe proaspete și semințe.

La acest meniu tipic cu șapte feluri, poate urma apoi un pește prăjit, stropit cu un sos gustos. Se servesc porții mici, căci în realitate acesta este doar un fel intermediar între supă și felul principal care va urma. Se apropie punctul culminant și atenția oaspeților se îndreaptă acum spre punctul principal al mesei, felul principal, care în acest caz poate fi puiul, însoțit de legume potrivite.

Mai trebuie accentuat că timpul, atmosfera și împrejurarea au un rol important în meniu și contribuie la succesul sau eșecul unei mese. Oamenii din această lume nervoasă, care se mișcă rapid și se îndoapă cu mâncare, ar trebui să petreacă suficient timp la masă, pentru a beneficia pe deplin de ea. Mediul înconjurător poate adăuga multă bucurie și plăcere mesei. O masă orientală produce o bucurie mai mare dacă este servită cu muzică orientală și într-o atmosferă cu parfum de lemn de santal, decorată cu culori vesele, care este potrivită în Orientul Îndepărtat. Când mâncăm mâncarea gătită de bunica ar trebui inclus în notele meniului un dining-room rustic. Pe de altă parte, dacă masa este luată în aer liber, focul în aer liber, mirosul de pădure de pini, amestecat cu fum și miros de carne prăjită, oferă împrejurări perfecte pentru o petrecere în aer liber cu grătar. Cu această ocazie poți renunța la eleganta față de masă și la minunata argintărie și poți aduce chitara cu muzică country și toată lumea să se bucure din plin de sărbătoare!

Povești despre animale

Ce este bine pentru șef, trebuie să fie bine și pentru vaca șefului, Bossy. Asta este concluzia *Asociației americane de medicină veterinară*. De aceea, sfatul „Vizitează-ți dentistul de două ori pe an” se aplică și la vaci. Dacă vacuța este vindecată de o durere de dinți ea nu-și va mai face griji, va fi mai mulțumită și va produce mai mult lapte.

Victimele celor mai mari electrocutări nu sunt omorâte în spatele zidurilor sumbre ale închisorii, ci în aer liber; nu sunt prinse pe un scaun electric, sunt executate în propria cadă de baie; nu sunt criminali neînduplecați, sunt balenele inofensive din Antarctica. Controversatelor harpoane le ia 30 de minute valoroase să ucidă, dar atunci când o balenă este lovită cu una din noile harpoane electrice, ea cade imediat moartă.

Uliul este un necrofag cu proastă reputație, dar omul poate învăța de la el câteva lucruri despre cum să înalțe un zmeu. Cum se descurcă el fără o cârmă? Cum își întinde și cum al unei girafe se pare că va fi un caz ce are ca dovezi râsul, căci zoologii spun că girafele aproape nu au voce deloc.

Poate că șerpii și șopârlele îți dau fiori pe șira spinării, dar nu pentru că ar fi creaturi

își strânge el penele? Cum urmează el curenții de aer mai bine decât orice planor făcut de om? Oamenii de știință speră să primească răspunsuri urmărindu-i pe ulii cu planoare și cu camere de filmat.

Câinele îl împușcă pe om, iepurii scapă! O vânătoare de iepuri în New York s-a încheiat într-o adevărată zăpăceala. Doi bărbați erau la vânătoare, însoțiți de un câine, care se presupune că este cel mai bun prieten al omului. Unul dintre vânători și-a lăsat arma jos și și-a chemat câinele. Alergând spre stăpânul său câinele a călcat pe armă și a descărcat-o, alicele ajungând în celălalt bărbat. Nu s-a întâmplat nici o nenorocire, nici pentru iepure, nici pentru om!

Un bărbat din Los Angeles a fost adus în instanță, deoarece al lui râs „inuman de girafă” a tulburat liniștea unei cafenele. Mai târziu, acuzația a fost retrasă, dar omul a cerut la rândul lui despăgubiri în valoare de 100.000 \$, sperând astfel că va fi cel care râde la urmă. Dacă este adevărat că râsul lui zgomotos se aseamănă cu

de gheață. După ce a testat mai mult de o mie de exemplare, o autoritate a constatat că ele sunt în realitate „fierbinți”, cu temperaturi între 100-104 grade Fahrenheit.

Unele pot ajunge la 117 grade. Un alt punct: șerpii nici nu tremură de frig, nici nu transpiră, de aceea, dacă afară este rece, ei se încălzesc la soare, dacă le este cald, se strecoară în pământ. Atunci când o panteră de 185 pounds și o gorilă de 312 pounds au fost puse, din greșeală, într-o cutie de cinci picioare pătrate, pantera a ieșit victorioasă. Bătaia de două ore și jumătate s-a încheiat atunci când brațul gorilei a fost sfâșiat. O altă panteră de la zoo a purtat o luptă

tot aburul și tot fumul, galopând într-una. Trenul a oprit în următorul oraș, unde a avut o întârziere de opt minute și a rămas complet umilit.

mortală cu un tigru, dar acesta s-a dovedit mai mult decât un rival egal pentru biata panteră, care a murit ziua următoare, în ciuda injecțiilor cu penicilină.

„Bătrâna iapă” poate nu mai este ce era odată, dar încă mai poate întrece o locomotivă. S-a întâmplat astfel: Un cal galopa chiar în fața unui tren din Virginia de Vest. Timp de trei mile a ignorat toate clopotele, fluieretele,

Problema persoanelor deportate. un puzzle cu multe complicații

Când fumul bătăliei celui de-al Doilea Război Mondial a început să se ridice de pe continentul European, dintre ruinele miilor lui de orașe și de pe pământul pârjolit au apărut coloane nesfârșite de persoane zdrențăroase, tinere și bătrâne, bărbați, femei și copii, fără adpost și înfomețați, fără cineva la care să se întoarcă. Aceștia sunt cei a căror unică infracțiune a fost că ale lor puncte de vedere religioase sau politice au diferit de cele ale conducătorilor lor. În anii trecuți lumea îi numea refugiați, acum se numesc persoane deportate (DP's)

S-a estimat că după război, în Germania erau aproximativ 8.600.000 persoane deportate. Potrivit altor surse, numărul s-ar ridica la 15.000.000 sau 20.000.000. Se spune că trei milioane dintre aceștia sunt ruși și mai mult de două milioane au descendență franceză, care au fost înghițiți de înaintarea nazistă și, ca prizonieri, au fost deportați în lagăre de muncă silnică sau în industriile de război ale naziștilor, lucrând acolo ca sclavi, pe durata războiului.

După capitularea Germaniei acești ruși și francezi s-au întors în patrie pentru a începe

o viață nouă. Majoritatea milioanele care au rămas au fost adăpostiți de forțele secrete americane și britanice și au fost trimiși fie în țara natală, fie la rude și prieteni. Cei care au rămas au refuzat să se întoarcă sau n-au avut unde să meargă. În 1946 mai puțin de 600.000 dintre milioanele rămase au fost mutate de Aliați.

În principal există trei clase de DP's: 1. Supraviețuitori ai celor care au muncit ca sclavi, alcătuiți în majoritate de polonezi, ucraineni și ruși. 2. Refugiați politici și 3. Evrei, în principal din Polonia, care au supraviețuit lagărelor de concentrare. 65% dintre persoanele deportate sunt catolici, 25% sunt evrei din multe țări, 10% sunt protestanți. Cel mai mare grup de naționalități sunt polonezii, care formează aproximativ 30% din populația DP, 17% sunt estonieni, letoni și lituanieni, numiți de obicei baltici. 17% sunt yugoslavi, restul sunt ruși, români, unguri și persoane „fără patrie”.

Jumătate din populația DP sunt femeii și copiii. Dintre copiii, aproximativ 150.000 au sub 18 ani, un puternic potențial pentru armata oricărui stat. Șapte mii sunt orfani. 619.500 dintre aceștia trăiesc în barăci ale SS, alții în lagăre de concentrare îngrozitoare și în sectoare izolate din sate germane și austrice. Alți 415.000 trăiesc în afara lagărelor. Alții au fost considerați că nu au unde să meargă. În acest grup din urmă (al celor care nu au unde să meargă) sunt aproximativ 65.000 de copii, 130.000 de femei, iar alții au vârsta la care pot să se îngrijească de hrană și adăpost. Acestea sunt urmările războiului. Poate că nu este cea mai urgentă problemă, dar sigur este una destul de umană.

Rusia afirmă că și-a rezolvat problema refugiaților. Nimeni nu pare să știe cum. Ea își întoarce acum puternica mașinărie de propagandă spre Vest și anunță zgomotos, fără încetare, pentru DP din zonele britanice și americane, că starea lor mizerabilă se află în evidența filozofiei americane și a unui bun exemplu de idealuri capitaliste umanitare puse pe hârtie. Armata americană încearcă cu disperare să facă față problemei, în armonie cu legea constituțională și tradiția americană, indiferent cât de dificilă, complicată, complexă și frustrantă este procedura. Fostul secretar de stat Marchall, discutând despre problema persoanelor deportate, spunea:

Punctul de vedere sovietic este că aceste persoane născute pe teritoriile supuse acum guvernului sovietic sunt supuși ruși și se află sub obligația de a se reîntoarce în aceste teritorii. Ei cer să-i repatriem cu forța pe DP. ... Punctul nostru de vedere este că este împotriva tradiției americane să obligăm aceste persoane, aflate acum sub autoritatea noastră, să se întoarcă, împotriva voinței lor.

Catholicism versus communism

Atunci, este tradiția americană cea care interzice relocarea milioanele de refugiați în Europa? Poate că motivul mai logic pentru care aceste mase de refugiați se află în lagăre de detenție din Europa ne este oferit de Rev. John O'Grady, secretar al *Conferinței naționale al instituțiilor filantropice catolice*, atunci când a declarat că „Statele Unite trebuie să aleagă între a-i ajuta pe refugiați să-și găsească locuințe sau să se întoarcă în Europa la comunism sau la alte doctrine”. Mai mult ca sigur că acesta este motivul pentru care

Ierarhia Catolică i-a însemnat pe aceștia ca și catolici „nucleu” pentru America.

De la ridicarea comunismului au fost zguduite chiar fortărețele și temeliiile catolice. Pretențiile lui de invincibilitate au fost provocate și zguduite de republica atee. Țări în care papa domnea cândva ca suprem s-au dovedit a fi chiar locuri conspirative ale comunismului. Pe 30 ianuarie, anul trecut, 1949, așa cum a fost raportat în *New York Times* ziua următoare, Papa Pius al XII-lea a exprimat posibilitatea că Roma ar putea fi ruinată, iar Basilica Sf. Petru ar putea fi distrusă, iar această afirmație, spunea *Times*, a provocat o puternică impresie în cercurile catolice italiene, deoarece, „simpla menționare a unei astfel de posibilități arăta că papa era serios preocupat de viitorul catolicismului în multe teritorii controlate de sovietici”. (*New York Times*, 31 ianuarie, 1949). Este evident că în Europa Catolicismul primește împotrivire. Singura lui speranță este să-i reînvie pe cei care n-au capitulat încă în fața comunismului.

Ce va face Biserica pentru a-i opri pe aceștia să devină victime ale partidului comunist? Să-i lase în Europa? Atunci ar cădea în mod sigur în mâinile comuniștilor. Unde să se ducă aceștia? În Africa? Africa vrea doar copii! Acești copilași ai Bisericii nu trebuie să fie deținuți de departamentele pentru refugiați controlate de catolici. În America de Sud? Potrivit *United Press*, Vaticanul a constatat că America de Sud nu dorește persoane deportate din Europa sau imigranți europeni la scară mare. Rapoarte neoficiale vorbesc despre presimțiri că grupurile mari de imigranți catolici, supravegheate îndeaproape de cler, se dovedesc a fi elemente neasimilabile în state

unde lupta cu clerul nu se sfârșește niciodată. În India sau în China? Acestea au propriile probleme cu refugiații. Doar America oferă un posibil ajutor, spun catolicii. Dar legile imigrației din America au fost făcute puternice.

În *New York Times*, din 23 octombrie, papa a cerut facilitarea intrării persoanelor deportate în Statele Unite. El a arătat că Statele Unite ar trebui să adopte o politică de imigrare mai liberală, pentru a oferi ajutor la ceea ce numea el „stare jalnică a unei vaste populații”, dezrădăcinată de război, atât din Europa cât și din Asia. El a mai spus: „Îndrăznim să mai spunem că v-ați gândit la această chestiune cel puțin o dată, dacă nu ați și rostit-o cu buzele. Este actuala politică de imigrare la fel de liberală precum o permit resursele naturale, într-o țară așa de binecuvântată de Creator și așa cum ar părea s-o ceară nevoile provocatoare ale altor țări?”

Puternica mașinărie catolică din America era chemată la acțiune pentru a pune presiune pe kongresmenii și reprezentanții care se ocupau de problemele persoanelor deportate. Au fost organizate peste 110 dioceze pentru a rezolva problema refugiaților. Toate cele 115 organizații naționale, ce cuprind grupuri de veterani, civice și religioase, grupuri de comunități profesionale alcătuite din bărbați și femei și sindicate ale muncitorilor, s-au unit pentru a sprijini problema DP's.

Legislația Statelor Unite

S-a pus o mare presiune pe Congres pentru a aproba legislația ce permitea intrarea constantă a DP's în această țară. În anul 1946, când Congresul lua în considerare *Ordonanța*

Stratton, liderii catolici s-au aliat cu lideri ai altor confesiuni pentru a sprijini trecerea acestei ordonanțe, dar aceasta nu a trecut de comitet. Când a devenit evident faptul că *Ordonanța Stratton* va eșua, la al 80-lea congres, catolicii s-au unit cu alte grupuri pentru a spijini așa-numita *Ordonanță Fellows*. Această ordonanță a fost prezentată de Senatorul Wiley. Msgr. Edward E. Swanstrom, președinte al *Comitetului național catolic pentru recolonizare*, o organizație cu rol de consiliere, înființată de Consiliul de administrație al episcopilor, ce se ocupă de integrarea persoanelor deportate, a mărturisit public că ordonanța nu este discriminatoare față de catolici. Citându-l pe Msgr. Swanstrom, „mulți membri ai Ierarhiei i-au cerut președintelui Truman să semneze ordonanța, așa cum făcuse *Comitetul național catolic pentru recolonizare*. Și multe din marile grupuri naționale au la conducere lideri catolici în cea mai mare parte”. Acea ordonanță a devenit lege.

Cu toate acestea, când președintele Truman a semnat această măsură a numit-o „discriminare flagrantă” împotriva catolicilor și a evreilor. Liderii catolici și Truman par să aibă cumva păreri diferite în acest punct. Este posibil ca domnul Truman să fie un catolic mai bun decât Msgr. Swanstrom, care spunea, referitor la aspectul restrictiv al legii, aspect pe care președintele l-a numit „discriminare flagrantă” împotriva catolicilor: „Chiar dacă aceste aspecte sunt restrictive, nu-i discriminează pe oameni dacă sunt catolici. ... Când cineva compară aceste cifre (cifre înaintate de IRO) devine destul de evident că nu

există nimic discriminator în actuala lege în ceea ce-i privește pe catolici”.

Cu toate acestea, catolicii n-au uitat ce a spus domnul Truman referitor la acel proiect de lege. Proiectul de lege Wiley, despre care Msgr. Swanstrom a spus că este „corect și nediscriminator”, este condamnat acum de liderii catolici ca „nefuncțional, lipsit de generozitate și nedrept”. La *Conferința catolică națională despre viața rurală* s-a declarat: „Nu suținem imigrarea făcută la întâmplare și nu dorim un aflux de străini care ne-ar putea deranja tradițiile și instituțiile îndrăgite. Dar accentuăm din nou că orice politică de imigrare, bazată pe superioritate rasială sau de grup, este și nedemocratică și necreștină.”

Discriminare făcută de Biserica Catolică

Biserica Catolică ar trebui să aibă puține de spus când vine vorba de discriminare sau despre principii nedemocratice și necreștine. O depeșă de la ONA, Buenos Aires, raportează că Vaticanul a făcut o înțelegere cu autorități militare prin care Biserica Romano-Catolică va selecta toți imigranții spre Argentina. Anul acesta vor fi primiți aproximativ 2.000 pe lună. Autoritățile Bisericii își explică acțiunea ca un efort de a păstra „unitatea religioasă” a Argentinei, care acum este predominant catolică. Nu se spune nimic despre „libertatea religioasă”.

Revista *Life* raportează despre alegerea DP's în lagărele din Europa. Domnul Dionne a vrut 100 de fete care să lucreze în fabrica lui de mătase din St. Georges, Quebec. Se cereau următoarele calificări: catolicism, sănătate, virtute. Revista *Life* spune: „Doi preoți l-au

condus într-un lagăr din Polonia, unde a găsit fete care erau relativ sănătoase, catolice”. Vorbind despre discriminare, treizeci și cinci de mii de britanici așteaptă să intre în Canada, dar li s-a spus că nu sunt disponibile ambarcațiuni, totuși pentru polonezi și alți europeni sunt”. Toți oamenii pe care-i aducem aparțin unei singure biserici, anume Biserica Romano-Catolică, spunea domnul Farthing. El a menționat că era o discriminare clară împotriva imigranților anglo-saxoni. (Hugh C. Farthing, K. C., cancelar al diocezei anglicane din Calgary).

Vor fi refugiații un lucru de valoare sau o responsabilitate? Doar timpul va răspunde la această întrebare. Există persoane deportate de la răsărit la apus. Cu toate acestea, nu ar trebui să se aștepte ridicarea acestui jug de cei care sunt direct sau indirect responsabili pentru actuala stare tristă a refugiaților. Chiar națiunile care acum pozează ca „bunul Samaritean” au fost cele care le-au bombardat orașele refugiaților, le-au ars casele și le-au prădat țara.

Refugiații din Europa, Asia și din lume nu trebuie să simtă că trebuie să se supună presiunii politice și religioase, pentru a câștiga libertate pentru ei și familiile lor. Nici nu trebuie

Cifre la rece despre intoxicație

Chinuitoarea intoxicație cu alcool face mare prăpăd printre locuitorii micuței Elveția, lucru despre care publicația lunară elvețiană *Der Organisor* (martie, 1949) descoperă următoarele: „În Elveția avem 20.000 de prizonieri, 7.000 de imbecili, 15.000 de persoane cu dizabilități, 20.000 în azile, 20.000 de epilectici, 8.000 de surdomuți, 70.000 de

să-și piardă curajul atunci când se află față în față cu valurile de imigrare în creștere ale națiunilor acestei lumi.

Soluția la problemă

Prindeți curaj din cuvintele lui Isus: „Adevărul vă va face liberi!” Care adevăr? Adevărul că guvernul său, Împărăția Atotputernicului Dumnezeu va „salva copiii celor nevoiași și va rupe în bucăți pe asupritor”. (Psalmul 72:4) Adevărul că Împărăția sa nu va discrimina nici o persoană din cauza culorii sau a rasei. Adevărul că acolo nu va fi nici un grup religios și nici o putere politică, care să acapareze țara și să-i țină pe oameni ca sclavi ai lor. „Al Domnului este pământul și plinătatea lui”, iar El îl va folosi pentru scopul Său bun și spre gloria Lui. Adevărul că Împărăția Lui nu va avea ziduri pentru imigranți și nici granițe. Oamenii acestei Împărății vor fi liberi să călătorească dintr-o țară în alta și de pe o mare pe alta, fără viză sau pașaport. Și în ultimul rând, adevărul că sub aranjamentul Său și grija lui paternă oamenii vor avea abundență și pace, iar printre toți cei care vor trăi sub domeniul Său nu va fi nimeni numit „persoană deportată”. Această problemă va fi fost rezolvată pentru totdeauna.

fricoși și 1.000 de nebuni. Aceasta înseamnă între 140.000-180.000 de oameni nefericiți. 40 % dintre aceștia se află în starea lor nefericită ca victime ale alcoolismului, fie din cauza lor, fie din cauza înaintașilor lor. În afară de aceștia, avem 80.000 de persoane ce suferă de alcoolism care nu sunt instituționalizați. Majoritatea sunt căsătoriți și au copii. Cifrele arată că fiecare dintre acești bețivani atrag în nefericita lor stare cel puțin alte două persoane

(soție și copii), astfel observăm că avem aproape 240.000 de oameni ce suferă direct sau indirect de alcoolism. La aceștia trebuie să adăugăm pe cei 40% din cei instituționalizați mai sus amintiți, așadar ajungem la 300.000 de oameni care suferă de alcoolism într-un fel sau altul. În Elveția se bea, în medie pe an,

6.000.000 hectolitri de băuturi alcoolice. Acest „potop” ar umple un lac lung de 3.900 picioare, lat de 6.00 picioare și adânc de 9 picioare. Pentru aceasta elvețienii cheltuiesc anual aproximativ 630 milioane de franci elvețieni (145.000.000 \$)

Prejudiciu rasial în Zona Canal Panama

De la corespondentul Treziți-vă! din Panama

„DUMNEZEU a făcut dintr-un singur sânge toate națiunile de oameni, ca să locuiască pe toată suprafața pământului”. (Faptele 17:24,26) Creaturile umane, eșuând să recunoască această realitate fundamentală și căutând să se înalțe în ochii celorlalți și să-și satisfacă dorința de a se simți superioare, găsesc satisfacție atunci când gândesc despre alții că sunt inferiori și manifestă astfel de atitudine mentală prin fapte de dispreț față de cei pe care ei îi consideră inferiori. Ei nu văd că adevărata superioritate ar trebui să se exprime prin fapte de iubire și îndurare față de cei mai puțin norocoși decât ei, ca să-i ajute să-și depășească actuala condiție inferioară.

Aici, în Zona Canal, se practică un tip de discriminare foarte vicios. Acesta este cu atât mai vicios căci este practicat de un guvern ce afirmă că guvernează „țara celor liberi și căminul celor curajoși”, democrația superioară a Statelor Unite ale Americii. Este făcut cu atât mai vicios prin faptul că guvernul Statelor Unite și-a dat cuvântul de onoare că folosind teritoriul dat de Republica Panama pentru a pune în funcțiune un canal, cetățenii din

Panama vor avea parte de oportunități și tratament egale cu ale celor din Statele Unite, în primirea unui loc avantajos în Canal Zone. Cu toate acestea, discriminarea practică în Canal Zone se bazează pe culoare și nu pe abilitate sau pe fiabilitate. Cei din Panama cu pielea mai deschisă la culoare primesc un tratament mai bun și mai multe privilegii și au oportunități de a promova mai bune decât cei cu pielea mai închisă la culoare, deși este posibil ca cei cu pielea mai închisă la culoare să fie mai bine echipați și mai capabili să facă față cerințelor serviciului.

Cetățeanul alb din Statele Unite domnește ca suprem în Canal Zone. El consideră că are toate drepturile și că oricine altcineva care intră în zonă este un străin. El uită că teritoriul Canal Zone este panamanez și că se află acolo doar datorită canalului și a unei înțelegeri făcută cu Panama, prin care Statelor Unite li se permite să lucreze la acel canal. El mai uită și faptul că deși Statele Unite sunt cele care furnizează banii și abilitățile ingineresti necesare pentru contruirea canalului, acestea ar fi fără valoare fără zecile de mii de muncitori care furnizează mâna de lucru. Aceștia au plătit cu viața și cu muncă istovitoare. Acești oameni

și copiii lor sunt cei care astăzi sunt dați la o parte, urâți, considerați străini, nu primesc un salariu decent, trăiesc în barăci infestate de șobolani și sunt discriminați. Această clasă îi cuprinde pe panamanezi, precum și clasa muncitoare din Indiile de Vest.

Când a început construcția canalului s-a constatat că Panama nu putea furniza toată forța de muncă necesară; de asemenea, că muncitorii din Statele Unite nu puteau suporta nici clima, nici condițiile grele de trai, așa că au fost recrutați muncitori dintre nativii din Insulele Indiene de Vest, aflați la graniță cu Caraibe. Aceștia au fost aduși cu miile, cu contract, ca să lucreze pentru mai puțin de 10 cenți pe oră. Multe mii din ei și-au pierdut viața în munca grea de construire a canalului. Astăzi, supraviețuitorii și copiii lor, alături de alții care au fost importați de atunci înainte, și mulți panamanezi nativi, sunt angajați pentru lucrarea importantă de a întreține canalul, prin care trec ambarcațiunile din toate părțile lumii, inclusiv Statele Unite. Aproximativ 37.000 dintre acești oameni, în comparație cu cei 13.000 de cetățeni americani albi, sunt angajați de cele trei organizații care funcționează în zonă, Armata, Forțele navale și Panama Canal.

Două grile de salarizare

Există două grile de salarizare în Canal Zone: pentru U.S. și pentru localnici. Angajații din U.S. sunt plătiți cu salariul din S.U.A., plus 25% spor că lucrează în afara țării. Angajații localnici sunt plătiți cu salariul din Panama și zona Caraibe. Acest salariu din urmă este de la 16 la 68 cenți pe oră, până la un salariu maxim de 125 \$ pe lună. Peste 19.000 de persoane sunt cuprinse în această grilă de salarizare. În 1946 secretarul de război a emis un ordin ce cerea ca până la 10% din numărul acestor angajați să poată fi promovați în poziții în care să câștige salarii egale cu cele ale angajaților U.S. Totuși, doar 80 de persoane au avut parte de o asemenea promovare, deși 1.900 erau potriviți pentru aceasta.

Se spune că salariile localnicilor sunt așa de mici deoarece acești angajați nu pot presta serviciile pe care le fac cei din U.S. Un astfel de argument nu are nici o noimă atunci când observăm că ambele tipuri de salariați prestează aceleași servicii, făcând aceeași muncă; totuși, unul primește 35 cenți pe oră, în timp ce celălalt primește 2.50\$ pe oră. În cazul funcționarilor și a celor care lucrează la birou salariile localnicilor ajung de la 75 la 100 \$, în timp ce salariile celor din U.S. ajung de la 300 la 400 \$ pe lună, ambii angajați lucrând în același birou și făcând aceeași treabă. Același lucru este adevărat și în ceea ce privește pe tâmplari,

zugravi, dactilografi, învățători, manageri de cluburi și mulți alții.

Sub actualul sistem de clasificare a muncitorilor, nimeni, cu excepția albilor și în general cetățeni albi ai U.S., nu pot fi angajați ca meșteșugari. Angajații localnici sunt „ajutoare”, sau au o altă denumire, care, în majoritatea cazurilor, este inferioară actualei abilități a angajatului. De exemplu: Un inginer panamez angajat în zonă a constatat că profesia lui pe hârtie era de „maistru”. Un arhitect a fost clasificat ca „zugrav”. Un electrician era angajat ca „ajutor”.

În ce privește vârsta de pensionare, constatăm că angajații locali primesc ceea ce se numește „ajutor pentru incapacitate de muncă.” Acest fapt permite plata unui dolar pe lună, pentru fiecare an de serviciu, până la 25 de ani. Nimic mai mult, indiferent de câți ani ar lucra peste cei 25 de ani. În contrast cu aceasta, angajatul U.S. primește o pensie bunicică. Angajații pensionați trebuie să se mute din locuințele ieftine oferite de guvern, ceea ce înseamnă că în cazul localnicilor aceștia trebuie să se mute în Republica Panama, unde doar pentru chirie trebuie să plătească aproape cea mai mare parte a pensiei, dacă nu chiar toată, de 25\$ pe lună.

Este adevărat că au existat creșteri salariale pentru angajații localnici, dar acestea n-au fost în pas cu creșterea costului de trai. Faptele arată că în timp ce salariile lor au crescut cu 30%, costul nivelului de trai a crescut cu 50%. Orice angajat localnic îți va spune că ori de câte ori se mărește salariul sar costurile la toate, aproape se dublează, așa încât salariul real este mai mic decât înainte, din cauza

creșterii costului la alimente. Angajații U.S. primesc măririi de salariu automat, la fiecare șase luni, în raport cu creșterile prețurilor. Foarte puțini angajați localnici beneficiază de aceste creșteri.

Mai multă discriminare

Muncitorii localnici de culoare sunt ținuți separați de cetățenii albi americani. Comunitățile în care trăiesc ei sunt separate. Fiecare grup își are propria biserică, propria școală, propriul teatru, dar facilitățile din acestea diferă așa cum diferă ziua de noapte. Majoritatea sectoarelor albe au clădiri bine echipate, moderne, în vreme ce ale celor de culoare sunt în general vechi și deteriorate. Fiecare comunitate de albi are un bazin de înot, culoare pentru bowling și alte facilități pe care comunitățile de culoare nu le au.

În privința școlilor găsim mai multă discriminare. Până în urmă cu aproape doi ani copiii angajaților localnici nu aveau licee în zonă, în timp ce copiii albilor puteau să frecventeze nu doar licee, ci și un colegiu de juniori. Liceele puse acum la dispoziție pentru comunitățile de culoare sunt de ajutor, dar ele sunt mult inferioare celor puse la dispoziția comunităților de albi. În cea mai mare parte profesorii lor nu sunt instruiți corespunzător să-și îndeplinească responsabilitățile de dascăli, iar salariile lor sunt atât de mici că nu au posibilitate să se echipeze mai bine.

Situația locuințelor este una dintre cele mai rele din zonă. Aproape toate familiile localnicilor trăiesc în apartamente cu una sau două camere, cu o familie de cinci sau șase membri. În 95 % din cazuri toaleta și facilitățile

de baie din clădiri constă dintr-un aranjament comun, patru sau cinci familii având baie și toaletă comune. În multe apartamente chiuveta de bucătărie este loc pentru spălat rufe și făcut baie, pentru gătit, spălat vase. Majoritatea clădirilor sunt vechi și deteriorate, pline de gândaci de bucătărie și șobolani.

În general cetățenii albi din U.S. îi privesc pe muncitorii localnici ca fiind leneși și neinteresați să-și îmbunătățească starea. Ei încearcă să-și justifice discriminarea în felul acesta. Cu toate acestea, când cineva ajunge să-i cunoască se constată că este adevărat chiar contrariul. Deoarece facilitățile de educație au fost limitate pentru ei în zonă, mulți au urmat cursuri, prin corespondență, la școli din Statele Unite, sau au frecventat școli comerciale din Panama pentru a se educa și pentru a-și îmbunătăți condițiile.

Faptul că acești oameni se străduiesc să devină mai buni, în ciuda dezavantajelor situației lor, demonstrează că dacă ar fi încurajați și li s-ar da un impuls să-și îmbunătățească starea, dacă ar avea locuințe mai bune, un salariu și un nivel de trai decente, demnitate și respect care vin doar prin corectitudine, oportunități și tratament egale, s-ar dezvolta într-o forță de muncă foarte eficientă și foarte productivă în Canal Zone.

Se pare că angajații U.S. sunt hotărâți ca lucrul acesta să nu se întâmple. În 1947, când au fost deschise pentru angajații locali examinări civile pentru serviciu, cetățenii U.S. din zonă au început să protesteze, reprezentați în special de Federația Americană a angajaților guvernului. S-au depus toate eforturile să se schimbe această conducere. Angajații locali au

fost acuzați de lipsă de loialitate, că sunt dominați de comuniști și sunt periculoși; aceasta s-a întâmplat în pofida mărturiei guvernatorului Canal Zone, Mehaffey, că n-a existat nici măcar un singur caz de lipsă de loialitate printre acești muncitori, între cele două războaie mondiale.

Panamanezii au fost acuzați că vând secrete pentru 25 \$; că cetățenia de panamez ar putea fi cumpărată de străini periculoși care ar putea obține acces la informații vitale, prin intermediul joburilor de serviciu civil din zonă, că angajații locali sunt „străini” și ar putea obține informații vitale dacă li se dau astfel de joburi. Ei au mers până acolo încât să caute revizuirea tratatului dintre S.U.A. și Panama, care garantează oportunități și tratamente egale ale cetățenilor S.U.A. și Panama din zonă și care cuprinde privilegiile de serviciu civil.

Stupiditatea raționamentului AFGE se arată atunci când faptele descoperă că mulți dintre acești muncitori locali au deja joburi care le oferă acces la secrete vitale, pe care le au de ani de zile, sub supraveghetori albi foarte bine plătiți, care au venit și au plecat, dar ei n-au fost plătiți pentru un serviciu civil; de aceea, singura diferență pe care ar putea s-o facă serviciul civil ar fi ca ei să fie plătiți așa cum o cere acest serviciu și nu în modul mizerabil în care sunt plătiți acum. De fapt, AFGE se teme pentru pozițiile lor supreme și pentru salariile lor mari. Însuși acest lucru este o recunoaștere a faptului că ei nu sunt superiori și că adevăratul pericol constă în faptul că mulți dintre ei sunt șefi doar cu numele, foarte bine plătiți, în timp ce munca efectivă este realizată eficient de localnici prost plătiți, care, se tem ei, ar obține joburile pe

merit dacă li s-ar da posibilitatea să concureze cu ei pe servicii civile.

Un exemplu de nedreptate practică față de angajații locali a avut loc în 1933. În luna martie a acelui an a fost trecut proiectul de lege pentru economie. Acesta cerea o reducere cu 15% a salariilor tuturor angajaților federali. Până atunci muncitorii nativi din zonă nu fuseseră niciodată clasați ca muncitori federali, deși erau plătiți din fondurile aprobate de Congres pentru proiectul din Canal Zone; ei nu primiseră nici beneficiile acordate angajaților federali prin alte proiecte de lege ale Congresului, precum: concediu de odihnă, concediu medical, ore plătite suplimentar, creșteri salariale și protecție pentru bătrânețe. Acum, dintr-o dată, ei au devenit angajați federali și li s-a cerut să suporte reducerea de 15% din salariu, chiar și șchiopul amărât ce lucra pe 4 cenți pe oră!

Acestor muncitori loiali li s-au făcut foarte multe promisiuni de a scăpa de actualele condiții de criză, dar în realitate s-a făcut foarte puțin pentru ei. Ei ar fi putut deveni înverșunați și rebeli din cauza discriminării nedrepte împotriva lor, dar, în schimb, au urmat o altă cale de acțiune, realizând că nu erau în discuție doar interesele lor, ci și interesele guvernului U.S. Ei au mai

realizat că dacă sperau să obțină o reală îmbunătățire, trebuiau să continue să aibă un serviciu loial, fără pată. Guvernul U.S. a profitat foarte mult de pe urma acestei atitudini raționale din partea lor, dar până acum nu a arătat nici o apreciere a acestui lucru. Unii guvernatori și alți funcționari de la Canal Zone au deplâns tratamentul nedrept al acestor oameni și au căutat să-i ajute, dar n-au reușit să pună în aplicare reformele necesare.

Tot acest tratament incorect al panamanezilor angajați de guvernul U.S. cu siguranță n-a servit la întărirea relațiilor cordiale dintre Statele Unite și Panama și nici n-a făcut ca Statele Unite să crească în ochii altor țări latino-americane.

Președintelui Truman i s-a cerut să dovedească sănătatea politicii sale de discriminare rasială eliminatoare, acționând pentru a remedia situația de aici, dar cei care cunosc adevărul știu că indiferent de ceea ce el ar alege să facă sau nu, există o autoritate superioară care va acționa în interesul omenirii asupra și că nu va mai fi lăsat nici măcar un singur asupritor, căci el „va zdrobi în bucăți pe asupritor” – Psalmul 72:4.

„CUVÂNTUL TĂU ESTE ADEVĂRULI”

Ioan 17:17

Isus, promisiul Mesia

Ce dovadă avem că Isus Cristos a fost promisiul Mesia? Mărturia vine din două surse: cronologia și faptele fizice. Cronologia Bibliei fixează exact timpul pentru apariția lui Mesia sau Cristos (cuvântul ebraic *messiah* și cuvântul grecesc *chris* înseamnă ambele uns) Aceasta este cuprinsă într-o profeție dată prin Daniel, în primul an al domniei lui Darius Medul, 539-538 î.C. Îngerul Gabriel i-a spus evreului Daniel: „Șaptezeci de săptămâni sunt hotărâte pentru poporul tău și pentru cetatea ta sfântă”. (Daniel 9:24) Aici nu se referă la săptămâni de zile, ci la săptămâni de ani, așa cum se întâmplă adesea în cronologia Bibliei. (Geneza 29:18,20, 25-28; Ezechiel 4:6) De aceea, o traducere mai modernă redă: „Șaptezeci de săptămâni de ani”. (AAT, *Moffatt*) Șaptezeci de săptămâni de ani ar însemna 490 ani. Ce trebuia să se întâmple în acea perioadă de timp? Daniel 9:25 spune: „De la emiterea poruncii pentru restatornicirea și reconstruirea Ierusalimului până la Mesia, Prințul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două săptămâni; străzile vor fi contruite din nou și zidul, chiar în timp de necaz”. Că acele șaiszeci și nouă de săptămâni de ani, sau 483 de ani, trebuiau să se scurgă între „porunca pentru restatornicirea și reconstruirea Ierusalimului până la Mesia” este

arătat clar de alte traduceri precum *Septuaginta* lui C. Thomson și traducerea lui Young.

Când a fost dată porunca pentru reconstruirea Ierusalimului pustiit, care avea să marcheze începutul celor 483 de ani? Punctul de plecare este în anul 455 î.C., când regele Artaxerxe, în cel de-al douăzecilea an al domniei sale, a răspuns cererii lui Neemia: „Dacă este pe placul regelui și dacă slujitorul tău a găsit favoare înaintea ta, să mă trimiți în Iuda, la cetatea mormintelor părinților mei ... CA SĂ ZIDESC ȘI.... ZIDUL CETĂȚII”. (Neemia 2:1-8)

Deci, având ca punct de plecare anul 455 î.C., cei 483 de ani se încheie în anul 29 A.D., și atunci așteptăm apariția lui Mesia. A apărut el? În Luca 3:1-4 se spune: În al cincisprezecele an al domniei lui Tiberiu Cezar cuvântul lui Dumnezeu a venit la Ioan, fiul lui Zaharia din pustiul. El umbla prin toată țara, lângă Iordan, predicând pocăința pentru iertarea păcatelor”. Aproape șase luni mai târziu Isus a venit la Ioan și a fost botezat, iar la botezul său a devenit evident faptul că Isus a devenit Unsul, Cristos sau Mesia, fiind uns cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu. Matei 3:13-17; Ioan 1:32-34; Luca 4:17-19; Isaia 61:1-3.

Și în ce an s-a întâmplat asta? În al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar. Tiberiu a început să domnească la Roma la moartea lui Cezar Augustus, pe 19 august, anul 14 A.D. Deci primul an al domniei lui Tiberiu era data de 18 august, anul 15 A.D.; al cincisprezecelea an ținea din 19 august, anul 28 A.D., până în 18 august, anul 29 A.D. Cele șase luni de predicare ale lui Ioan înainte de apariția lui Isus pentru botez trimiteau ungera lui Isus ca Mesia Cristos în anul 29. Poate datorită acestei cronologii a Bibliei evreii îl așteptau pe Mesia în acel timp. (Luca 3:15, 16, 21-23) În orice caz, Isus a venit la timp pentru a fi Mesia, pentru a pune capăt păcatului și fărădelegii și pentru a face împăcare, ca să fie salutat ca „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. (Daniel 9:24; Ioan 1:29)

Isus a îndeplinit cerințele și referitor la cea de-a șaptezecă săptămână sau cei șapte ani după cele șaiszeci și nouă de săptămâni. Daniel 9:27 declară despre cea de-a șaptezecă săptămână: „El va confirma legământul cu mulți pentru o săptămână. La mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul” Confirmarea legământului însemna să-l facă puternic, iar apariția lui Isus ca Sămânța în care aveau să fie binecuvântate toate națiunile pământului, confirma, cu siguranță, legământul Avraamic. Cei „mulți” pentru care a fost confirmat legământul „pentru o săptămână” erau mulții iudei care au crezut în Cristos, în timpul săptămânii de ani din anul 29 A.D. în anul 36 A.D. De ce iudei? Deoarece profeția s-a aplicat la poporul lui Daniel. (Daniel 9:24) Acesta este motivul pentru care Isus și-a limitat predicarea la iudei în timpul serviciului său și tot aceasta explică de

ce Evanghelia n-a ajuns la națiuni înainte de anul 36 A.D., la sfârșitul săptămânii a șaptezecă. Matei 10:5, 6; 15:24; Faptele 10.

Cum a făcut Isus să „înceteze jertfa și prinosul” la mijlocul săptămânii a șaptezecă? Serviciul lui Isus a durat din toamna anului 29 A.D. până în primăvara anului 33 A.D., după cum este arătat de cele patru sărbători de Paște pe care le-a celebrat în timpul serviciului său. (Ioan 2:13; 5:1; 6:4; 12:1 și 13:1) Apoi el a fost omorât pe stâlpul de tortură, sângele lui a fost vărsat, iar valoarea acestuia a fost prezentată lui Dumnezeu mai târziu, în cer, ca jertfă pentru iertarea păcatului. Când a făcut aceasta, jertfele și prinosurile oferite de preoțimea iudaică la templul din Ierusalim, potrivit legii lui Moise, au încetat să mai fie necesare sau să aibă valoare, căci acestea au fost tipuri ce arătau spre jertfa lui Mesia, iar acum că venise realitatea, tipurile nu mai erau necesare. (Evrei 10:1-10)

Deci, după șaiszeci și nouă de săptămâni și la mijlocul săptămânii a șaptezecă (serviciul lui de trei ani și jumătate fiind jumătate din șapte ani) Isus Cristos a fost „nimicit” sau omorât, iar jertfa lui a pus capăt jertfelor tipice din legea Mozaică. – Daniel 9:26.

Această cronologie, scrisă cu 568 de ani înainte să vină Mesia, totuși prezicând chiar anul apariției sale, este puternica dovadă despre autenticitatea Bibliei și îl identifică pe Isus ca Sămânța. Dar aceasta nu este mai puternică decât faptele fizice despre Isus, care au fost profețite în Scripturile Ebraice, cu secole înainte de venirea Sa. Cântăriți singuri aceste dovezi, luând Biblia și verificând tabelul de mai jos.

Isus din Nazaret s-a dovedit a fi Sămânța Promisă

Profeția din Scripturile Ebraice

Geneza 49:10.....	Matei 1:1-3; Luca 3:33
Mica 5:2.....	Matei 2:1,5,6
Isaia 7:14.....	Matei 1:22,23
Ieremia 23:15.....	Matei 2:17,38
Maleahi 3:1; 4:5.....	Matei 3:3; 11:10-14
Isaia 40:2.....	Matei 1:7,12; Marcu 1:2-4
Osea 11:1.....	Matei 2:15
Isaia 61:1,2.....	Luca 4:18-21
Isaia 9:1,2.....	Matei 4:13-16
Psalmul 78:2.....	Matei 13:31-35
Isaia 58:4.....	Matei 8:17
Isaia 53:1.....	Ioan 12:38
Psalmul 69:4.....	Ioan 15:25
Zaharia 9:9.....	Matei 21:4,5
Isaia 51:3.....	Marcu 9:12; 12:10,11
Psalmul 69:8.....	Ioan 1:11
Psalmul 118:22,23.....	Faptele 4:11
Psalmul 16:10.....	Marcu 16:6; Faptele 2:31

Împlinirea din Scripturile Grecești

Psalmul 109:8.....	Ioan 1:7,12; Faptele 1:20
Psalmul 41:9.....	Matei 26:14-16
Zaharia 11:12.....	Matei 26:15
Zaharia 13:7.....	Matei 26:31, 56
Isaia 53:8.....	Marcu 15:1-15
Psalmul 35:21.....	Matei 25:39
Isaia 53:7.....	Matei 27:12,14
Isaia 50:6; Mica 5:1.....	Marcu 14:65; 15:19
Psalmul 22:16.....	Marcu 15:25
Isaia 53:12.....	Matei 27:38
Psalmul 22:7,8.....	Matei 27:39-43
Zaharia 12:10.....	Ioan 19:34,37
Psalmul 22:18.....	Matei 27:35
Psalmul 69:21.....	Matei 27:34,43
Psalmul 22:1.....	Matei 27:46
Psalmul 34:20.....	Ioan 19:33,36
Isaia 53:5,8.....	Ioan 1:29; 1 Corinteni 15:3
Isaia 53:9.....	Matei 27:57-60

Pentru un studiu detaliat al profeției lui Daniel despre cele șaptezeci de săptămâni, vedeți revista *Turnul de veghere*, numărul din 1 decembrie, 1946.

Încercând în zadar să anuleze aceste dovezi unii au afirmat că Isus cunoștea profețiile și și-a manevrat viața pentru a se

potrivi condițiilor. Este necesară doar o privire în lista evenimentelor pentru a înlătura o asemenea afirmație, căci majoritatea evenimentelor au depins de acțiunile dușmanilor și doar Dumnezeu îl putea învia. Alții au spus că discipolii lui Isus au alcătuit povestea despre viața acestuia pentru a i se potrivi; dar să nu uităm că relatările despre viața sa au fost predicate, scrise și puse în circulație printre cei care au trăit în timpul când acestea au avut loc și dacă aceste povestiri despre viața lui ar fi fost falsificate oamenii ar fi știut și le-ar fi respins ca pe o fraudă. În schimb, relatările au corespuns faptelor, au fost păstrate și puse în circulație pe măsură ce Creștinismul se răspândea. Mai mult, istoria profană este de acord cu multe din faptele declarate în Evangheliile. Bărbații și femeile devotați lui Iehova au cunoscut cronologia Bibliei și semnele ce aveau să-l identifice pe Mesia atunci când apărea. Ei au fost atenți și au vegheat, iar când Isus a venit, a fost botezat și a fost uns cu spiritul sfânt, ei l-au recunoscut ca Mesia, Sămânța lui Avraam, Răscumpărătorul omului. El s-a dovedit a fi astfel nu doar prin cronologie și fapte fizice, ci și prin propria mărturie și Cuvântul infailibil al lui Iehova. - Matei 3:17; 20:28; Luca 3:22; 24:27; Ioan 1:14, 41, 49; 4:25, 26; Faptele 2:29-31; 3:20-26; 13:22,23; Romani 5:17-19; Galateni 3:16; 1Timotei 2:6; Evrei 2:9; 5:9; 9:12, 22-28.

Intoleranță la radio în Danemarca

De la corespondentul Treziți-vă! din Danemarca

Cu numeroase ocazii Serviciul de radiodifuziune al Guvernului (GBS) a permis clerului Bisericii Consacrate din Danemarca să-i atace la radio pe martorii lui Iehova, fără să le dea ocazia să răspundă sau să se apere. De exemplu, în 1940, într-un discurs de o jumătate de oră, episcopul Rosendal i-a ridiculizat și i-a denaturat pe acești creștini. Adesea, în timpul transmisiilor obișnuite ale serviciilor bisericii clerul vorbește urât la adresa martorilor, aducând împotriva lor multe acuzații false. În noiembrie, 1942, în timpul unei astfel de transmisii, pastorul George Bartholdy a declarat că martorii lui Iehova „nu cred în Isus ca salvatorul lor și nici nu cred în el ca Fiul lui Dumnezeu”. Oricine cunoaște puține despre învățătura și predicarea martorilor lui Iehova știe că o astfel de afirmație este o minciună grosolană, care este în opoziție directă cu adevărul Bibliei, așa cum este crezut și proclamat de martorii credincioși ai lui Iehova. Să spui un astfel de lucru este o calomnie răutăcioasă, calculată să aducă batjocură asupra martorilor lui Iehova. Mai mult decât atât, GBS este o parte a acestui plan nelegiuit, căci atunci când martorii lui Iehova au venit și au cerut permisiunea de a răspunde la acuzațiile false, au fost refuzați categoric. Mulți oameni de aici au fost uimiți că martorilor lui Iehova nu li s-a permis să vorbească la radio, în replică la atacurile asupra lor. De aceea, a fost foarte interesant, în noiembrie trecut, când s-a anunțat la GBS că martorii lui Iehova vor fi intervievați, în timpul unor serii de transmisi

intitulate „Biserici și secte libere”. Cu toate acestea, interviul nu a avut loc și mulți ascultători au cerut o explicație GBS-ului. Ca răspuns, li s-a spus că martorii lui Iehova au refuzat să participe la transmisiune deoarece se temeau de „întrebările care le vor fi puse”. Ziarele au pus mâna pe această povestire falsă și au adăugat câteva afirmații personale, pentru a da acestor creștini o lovitură suplimentară. Cu toate acestea, în lumina experienței din trecut, pentru oameni părea un lucru destul de improbabil ca martorii lui Iehova să refuze să răspundă la vreo întrebare pusă referitor la convingerile sau activitățile lor. Atunci care a fost adevărul și de ce n-au luat martorii parte la transmisie?

Refuzul s-a datorat naturii programului care avea ca scop să-i pună pe martori într-o lumină nefavorabilă și să-i facă să apară pentru audiența radio ridicoli și haiosi, în comparație cu Biserica Consacrată. În consecință, martorii lui Iehova au privit transmisia la fel cum a privit Parlamentul danez o propunere similară, să fie transmise anumite sesiuni parlamentare. Martorii nu și-au dat consimțământul din același motiv pentru care a refuzat Parlamentul. Așa cum a fost publicat de *Berlingske Tulende* (8 decembrie, 1949) refuzul Parlamentului s-a datorat faptului că GBS era interesat să transmită doar debateri ce creau o falsă impresie și nu arătau Parlamentul în adevărata lumină.

Exact așa au privit martorii lui Iehova chestiunea. Dar există această diferență

importantă între cele două cazuri: Parlamentului i s-a permis să refuze o astfel de transmisie propusă fără ca GBS să se aventureze să transmită o declarație greșită în legătură cu aceasta și fără ca presa să se simtă obligată să adauge mai multă calomnie. Cu toate acestea, ei au făcut acest lucru în cazul martorilor lui Iehova. Profetul Isaia pare să descrie această condiție din Danemarca, atunci

când scrie: „Justiția se întoarce înapoi și dreptatea stă în depărtare; căci adevărul a căzut pe stradă și dreptatea nu poate intra”. (Isaia 59:14, A.S.V.)

Martorii lui Iehova nu așteaptă să li se facă dreptate, sau să vadă adevărul triumfând, sub regimul acestei lumi rele, sub conducerea lui Satan Diavolul. – 2 Corinteni 4:4.

CĂRȚI PENTRU BIBLIOTECA TA

„Adevărul vă va face liberi”

„Împărăția este aproape”

„Să fie Dumnezeu adevărat”

Aceste trei cărți au o valoare reală și neobișnuită. Ele aduc o înțelegere pătrunzătoare a însemnătății Scripturilor. Pe măsură ce paginile lor sunt citite aprecierea și înțelegerea scopurilor lui Dumnezeu vor crește, privirea în viitor va deveni mai clară, iar pacea minții va crește. Acestea vă vor fi trimise pentru biblioteca personală, pentru doar un dolar.

Vă rog să-mi trimiteți cele trei cărți: *Adevărul vă va face liberi*, *Împărăția este aproape* și *Să fie Dumnezeu adevărat*! Vă trimit 1\$.

Nume..... Stradă.....

Oraș..... Stat.....

1-15 martie

În U.N.

U.S. au fost acuzate de sclavie înaintea unui comitet special al U.N. (3/2) că tolerează practicile de muncă forțată la scară mare și chiar permit cazuri de „sclavie clară”, disprețuind Constituția. Atenția comitetului s-a îndreptat spre munca prin contract forțat, din state precum: Connecticut, Florida, Maine, Georgia, Arkansas, Texas și California. Lista acuzațiilor a fost prezentată de secretarul național al Ligii pentru apărarea muncitorilor.

Tribunalul mondial de la Haga s-a declarat (3/3) împotriva efortului de a

restricționa folosirea dreptului de veto, în ce

privește recunoașterea noilor membri ai U.N.

Secretarul general U.N., Trygve Lie, în încercarea de a împiedica un blocaj al reprezentării Chinei în U.N., a pus în circulație un memorandum particular ce îndeamnă la compromis. El a sugerat că indiferent dacă o națiune recunoștea sau nu altă națiune, aceasta nu trebuia să influențeze sau să împiedice eforturile de a recunoaște acea națiune în U.N., ceea ce era o chestiune diferită. Atunci, fiind acuzat că s-a predat Sovieticilor în această privință, Lie și-a apărat dreptul de a interveni

în situație datorită locului important pe care-l ocupă China în U.N., ca membru permanent al Consiliului de Securitate.

Consiliul de Securitate a votat (2/14) pentru a numi un mediator care să supravegheze demilitarizarea Kashmirului și să pregătească calea ca un plebiscit să decidă dacă statul princiar se va alătura Indiei sau Pakistanului.

Fuchs condamnat la închisoare

Dr. Klaus Emil Julius Fuchs, om de știință atomică și comunist născut în Germania, a fost găsit vinovat că a transmis Rusiei secrete atomice ale Britaniei și ale U.S. El a fost condamnat la 14 ani de închisoare, cea mai mare pedeapsă posibilă pentru violarea *Actului de secrete oficiale* din Britania. Poate că i se va mai scurta din pedeapsă pentru bună purtare. Rusia a dat de înțeles că Fuchs nu era spionul ei și a spus că mărturisirea acestuia era o plăsmuire grosolană.

Vot pentru reîntoarcerea lui Leopold

Mult dezbătutul referendum despre reîntoarcerea regelui Leopold al III-lea la tronul Belgiei a avut loc în cele din urmă (3/12). Aceasta a fost o chestiune liniștită, iar regele a câștigat doar cu 57,56 % din voturi în favoarea sa. Acesta n-a fost considerat suficient pentru a garanta întoarcerea regelui, deoarece exista teama că va avea loc o tulburare la scară mare. Partidul Social Creștin catolic a continuat totuși să facă agitație pentru Leopold.

Adunare franceză

Potrivit noilor rapoarte, în prima parte a lui martie, comuniștii din Adunarea Națională Franceză au recurs la bătaie cu pumni și violență pentru a-și atinge scopul, împotrivindu-se măsurilor ce aveau de-a face cu sabotaj împotriva programului de ajutor militar, prin care Franța va primi arme de la U.S. Revoltele au izbucnit în toată țara, aparent pentru același scop. Dar adunarea (3/8) a trecut ordonanța de urgență anti-sabotaj 398-186. A urmat apoi dezbateră pentru programul

de ajutor, iar comuniștii au luptat cu înverșunare împotriva aprobării finale a măsurii de ajutor, care a fost totuși aprobată în unanimitate, printr-un vot de 416-181.

Înțelegere între Franța și Saar

Între Franța și Saar s-a încheiat o înțelegere de a arenda pe cincizeci de ani minele de cărbune din Saar, pentru a fi exploatate. Saar urmează să se guverneze singur, dar Franța va păstra conducerea afacerilor externe. Regiunea va fi legată de Franța din punct de vedere economic. Înțelegerea a fost supusă aprobării într-un tratat de pace ce va fi făcut. Cancelarul Adenauer al Germaniei a spus că prin înțelegerea dintre Franța și Saar credința Germaniei în Alianții din Occident a fost serios afectată și că era pusă în pericol unitatea Europei. Guvernul Germaniei de Vest a insistat să aibă loc un plebiscit pentru a hotărî dacă Saar să fie separat sau nu de Germania și a emis o Carte albă, oficială, pe acest subiect. Germania vrea să aibă un cuvânt de spus în hotărârile referitoare la Saar, atunci

când va fi redactat tratatul de pace.

Mărturisirile lui Shipkov

Potrivit unui document al Departamentului de Stat U.S. (3/4) a fost clarificat de Michael Shipkov, delegat U.S. la Sofia, misterul despre cum își obțin guvernele comuniste confesiunile de la persoanele acuzate. După ce a fost supus la torturi și la interogatorii interminabile, Shipkov, acuzat de spionaj pentru U.S., a fost de acord să devină, la rândul lui, spion pentru Bulgaria, dar în schimb a scris o relatare de 8.000 de cuvinte despre experiențele lui în închisorile comuniste. În prima parte a lui martie a fost iar arestat, judecat și a mărturisit că a spionat pentru U.S. și Britania timp de șase ani. Nu și-a mai recunoscut relatarea despre torturile din mâinile comuniștilor și a spus că a fost tratat „foarte bine”. Și alții care au fost acuzați pentru spionaj n-au recunoscut că au fost tratați rău. Shipkov a fost condamnat la 15 ani de închisoare.

Polonia pune mâna pe proprietățile Bisericii

Premierul Joseph Cyrankiewicz al Poloniei a anunțat (3/6) că Biserica Romano-Catolică va fi deposedată de majoritatea terenurilor, ca pas următor în programul de Reformă Agrară din Polonia. Consiliul de miniștri a conceput un decret care cere naționalizarea tuturor proprietăților Bisericii ce depășesc 100 hectare. El a mai spus că „fondurile bisericii” vor fi folosite pentru a furniza ajutor financiar, pensii și asigurare socială pentru preoții care merită.

Alegeri în Rusia

La mijlocul lunii martie 100.000.000 de ruși, eclipsați de mari tablouri ale lui Stalin, au mers la urne să-și dea votul pentru candidații aleși de guvern. Nu era posibil un alt vot. Nu existau alți candidați. Era o alegere cu un singur candidat. A vorbit vice-prim ministrul Vyacheslav M. Molotov, dar Stalin nu a vorbit. În discursul său Molotov a spus că Rusia era interesată de pace cu toate celelalte state și că imperialiștii nu o înspăimântă pe Rusia cu „bomba atomică

cu hidrogen”, care de fapt nu există. Un alt ministru, Georgi M. Malenkov, a declarat că Rusia era gata să „participe la toate planurile, măsurile și acțiunile cinstite, menite să evite războiul”.

Alegeri în Grecia

Votații din Grecia au mers la urne (3/5) la prima alegere națională în patru ani. Au fost 24 partide, cu 3.000 de candidați aflați în competiție, pentru 250 de locuri parlamentare. Partidele conservatoare au câștigat 35% din voturi; populații de dreapta, conduși de Constantin Tsaldaris, au obținut mai multe voturi decât oricare alt partid singur, iar partidele de centru au câștigat alte 35%. Partidele de stânga au câștigat aproape 10%, celelalte 20 procente rămânând pentru partidele mai mici. Liderii partidelor de centru au fost de acord să între într-o coaliție cu Generalul Nicholas Plastiras, liderul Uniunii Național Progresiste, un partid nou și cel mai mare grup de centru.

Interdicție împotriva celor care nu sunt musulmani

Guvernul Arabiei Saudite a emis un comunicat prin care se arată că orice persoană găsită pe teritoriile sfinte Mecca și Medina, care nu este musulman, va fi condamnată la închisoare de până la cinci ani și va plăti o amendă de până la 1.300 \$. Guvernul nu va fi responsabil de siguranța oricărui non-musulman găsit în aceste teritorii.

Pact între Iordania și Israel

În prima parte a lunii martie, regele Abdulah al Iordaniei s-a mișcat repede pentru a înfrânge orice împotrivire față de un pact de neagresiune cu Israel, propus și negociat în secret. El l-a numit pe Samir Pasha Rifal să formeze un nou cabinet pentru Iordania. Fostul premier, Tewfik Pasha, a demisionat pe 2 martie pentru că s-a împotrivit unei înțelegeri de pace. Un punct al pactului consta din a da Iordaniei portul gratuit Haifa.

Cazul lui Seretse stârnește criticism

Pentru că s-a căsătorit cu o fată albă din Britania Seretse Khama, tânăra căpetenie a tribului Bamangwato din Bechuanaland, a fost interzis de guvernul britanic (în prima parte a lunii martie) pentru că și-a asumat conducerea mai mult de cinci ani. Cazul a stârnit indignare la scară mare față de acțiunea guvernului în Britania și Africa. Partidul Liberal a provocat guvernul laburist pentru modul în care a tratat-o pe căpetenia Bamangwato.

Conflicte între Pakistan și India

Povestirile din presă și radio despre revoltele dintre hinduși și musulmani, din India, care au circulat prin Pakistan, au adus un protest din partea guvernului indian (3/6) pentru violarea înțelegerii din 1948 dintre India și Pakistan, care interzicea propaganda ațățătoare. Cele două națiuni au fost de acord (3/7) pentru numirea unui mediator, în încercarea de a aplană diferențele în ce privește

teritoriul Kashmir, pe care-l revendică ambele state.

Situația tristă din Burma

Aflată în stare de război civil, Burma constată că mii de țărani fug la oraș, iar capitala Rangoon a ajuns acum la o populație de un milion de locuitori. Suprapopularea, crima, bolile, mizeria și imoralitatea sunt frecvente. Între timp, prim-ministrul Thakin caută să aducă o reînviere budistă, făcând paradă cu relicve și prin alte practici religioase.

Ajutor pentru Vietnam

Guvernul lui Bao Dai din Vietnam este nerăbdător să primească ajutor și resurse militare din partea U.S., dar le dorește direct, nu prin intermediul Franței. Odinioară o parte din Indo-China franceză, Vietnamul a atins o măsură considerabilă de independență, dar afacerile externe se află încă în mâinile Franței.

O imagine a Chinei

În timp ce președintele în funcțiune al Chinei, Li Tsung-Jen, a fost în U.S. pentru o operație, starea de lucruri din China s-a

în răutățit treptat. În cele din urmă lui Li nu i-a mai rămas nimic decât titlul. Generalul Khleng Kal-shek s-a retras la Formosa, unde a încercat să asigure lucrurile pentru ce mai rămăsese din Naționalism. La 1 martie a anunțat că își va relua funcția de președinte. Li l-a denunțat pe Khleng la New York ca dictator și a spus că n-avea intenția de a demisiona din poziția de președinte în funcțiune, deși nu acționa pentru moment. El a spus că se va reîntoarce la Formosa și-l va da jos pe General. Totuși, nu erau clare mijloacele prin care avea să realizeze lucrul acesta.

Raidurile aeriene ale naționaliștilor din Canton (13/3) făceau din acel oraș un loc al terorii. Numărul accidentelor s-a ridicat la 1.000 și oamenii fugeau din oraș în toate direcțiile. Mare parte din China se afla în strânsoarea celei mai mari foamete în ultimii 72 de ani, iar guvernul comunist era foarte îngrijorat de situație. Aproximativ 20.000.000 erau înfometate, în timp ce alte 10.000.000 aveau mîncarea raționalizată.

În Filipine guvernul devenea foarte deranjat de

afluxul de comuniști chinezi, vreo 25.000, care intrau legal și ilegal, și evident intenționau să promoveze comunismul în insule.

Revolte în Japonia

Prima parte a lunii martie a văzut începutul, în Japonia, a ceea ce s-a numit ofensiva clasei muncitoare pentru creșteri salariale. Politica guvernului de a ține salariile scăzute a căutat să pună capăt inflației, lucru cerut de ocupație. Primii care au început revoltele a fost Sindicatul Național al minerilor și alte sindicate au început greve la locul de muncă și au făcut mitinguri pentru creșterea salariilor. Cabinetul conservator al premierului Yoshida a luat măsuri pentru a opri grevele ce amenințau industriei vitale. Dar revoltele au continuat să se răspândească, iar pe la sfârșitul lui martie se răspândiseră în toată țara.

Acheson în Orientul Îndepărtat

Secretarul de stat Acheson, într-un discurs la San Francisco (3/15), a definit politica din Asia a U.S. ca nefiind un negativă, căutând

doar să verifice răspândirea comunismului, ci una pozitivă, de a ajuta țările asiatice în încercarea de a scăpa de sărăcie și de dominație străină. În sprijinul acestei politici, spunea el, U.S. era gata să ofere ajutor „adecvat” militar, tehnic și economic țărilor asiatice cu un guvern stabil și cu dorința reală de libertate. El i-a avertizat pe conducătorii chinezi în ce privește trecerea granițelor pentru a-și promova țelurile.

Alaska și Hawaii

Cererea pentru calitatea de stat a Alaskăi și a Insulelor Hawaii a făcut un nou pas (8/3), când Casa Reprezentanților a acționat în favoarea recunoașterii Alaskăi în Uniune, printr-un vot de 186-146, iar patru zile mai târziu, pentru Hawaii a fost chiar mai bine, fiindu-i aprobată recunoașterea cu 261-110. Problema de a face din aceste teritorii al 49-lea și al 50-lea stat al Uniunii se află acum pe masa Senatului și a președintelui.

„Fonduri publice pentru școli publice”

Asociația americană a administratorilor de școli a votat în unanimitate (7.000-2) în favoarea unei rezoluții numită „Fonduri publice pentru școli publice”, adoptată la al 76-lea congres anual al influentei asociații (3/1) din Atlantic City. La congresul anual al întâlnirii dintre profesori și părinți, din Chicago, (3/6) s-a susținut că doar școlile publice vor primi ajutorul U.S. Doamna F.D. Roosevelt, de la New Haven Connecticut (3/10), și-a reafirmat poziția conform căreia ajutor pentru educație vor primi doar școlile publice și acesta se va limita strict la scopuri educaționale.

Șomajul în U.S.

Biroul de recensământ a raportat (3/6) că șomajul a atins un nou record de 4.684.000 persoane. Recordul precedent a fost în anul 1941, când au fost 5.620.000 de șomeri.

Problema cărbunelui

Semnăturile pentru o înțelegere între reprezentanții UMW și reprezentanții minerilor a pus capăt mării greve din industria cărbunelui (3/5). S-a încheiat una dintre cele mai lungi și înverșunate negocieri pe salariu din istoria industriei miniere, cel puțin până acum. Dar președintele Truman spunea că „această rezolvare n-a diminuat în nici un fel necesitatea de a efectua un studiu prelungit al industriei miniere, care să aibă în vedere găsirea și punerea în aplicare a celor mai bune soluții la problemele acestei industrii, din punctul de vedere al minerilor, al operatorilor și mai presus de orice, al interesului național”.

Cazurile lui Coplon și Gubitchev

Judith Coplon, fost angajat al Departamentului Justiției din U.S. și Valentin A. Gubitchev, inginer rus în U.N., au fost acuzați de un juriu federal (3/7), într-un caz de spionaj în care au fost implicați amândoi. Doamna Coplon a fost condamnată la cinci ani de închisoare pentru conspirație și la cincisprezece ani pentru spionaj, executați simultan. Gubitchev a fost condamnat la cincisprezece ani pentru spionaj, dar i s-a oferit opțiunea de a se întoarce în Rusia, pentru a scăpa de pedeapsă.

Senatul votează proiectul de lege pentru locuințe

Senatul U.S. a votat (3/15) bugetul de 2 milioane și jumătate de dolari pentru contruirea de locuințe destinate persoanelor cu venituri modeste, dar a respins programul președintelui de ajutor pentru locuințe comune.

„Sfârșitul lumii” nu are loc prin bombe

Fostul purtător de cuvânt al *Comisiei pentru energie atomică*, David E. Lilienthal, a declarat (3/1) că afirmațiile făcute de oamenii de știință și alții că bomba cu hidrogen ar putea aduce sfârșitul lumii sunt și au ca scop doar răspândirea unui „sentiment în creștere de deznădejde și disperare” printre americani.

Argentina interzice mari ziare

În prima parte a lunii martie a avut loc interzicerea celui mai mare ziar din Argentina, *La Prensa*. *La Prensa* nu mai poate importa hârtie de ziar și nu i s-a dat voie să instaleze alt tipar. Aceste restricții au fost impuse în ciuda faptului că secretarul de stat adjunt, Miller, când a vizitat Argentina, a exprimat preocuparea U.S. față de limitarea libertății presei din Argentina.

Bucuria este a voastră

Imaginați-vă că vă aflați într-o grădină capabilă să vă ofere tot ce aveți nevoie. Ascultați râsul fericit al copiilor perfecți! Contemplați binecuvântările de sănătate, pace și mulțumire perfecte din omenire. Nu v-ar plăcea să știți că v-ați putea bucura de acestea și de multe altele?

Înainte să înlături din minte minunatul tablou pe care l-ai pictat, înainte să tragi concluzia că este prea frumos ca să fie adevărat, cel mai bine pentru interesele tale și ale apropiaților tăi este să cercetezi mai departe. Biblia prezice clar că astfel de condiții vor exista în curând pe pământ. Ți-ar plăcea să afli mai multe despre aceste binecuvântări? Atunci citește

TURNUL DE VEGHERE

Revista *Turnul de veghere* are ca creșterea înțelegerii Bibliei. O citire regulată a paginilor ei va dezvălui pentru voi perspective de binecuvântări ce pot veni doar din mâna darnică a unui Creator. *Turnul de veghere* nu are legături comerciale; nu este legat de din vechime. *Turnul de veghere* este liber și își folosește libertatea conștiinței pe cititori de binecuvântări de care vă puteți bucura puteți primi de două ori pe lună, timp de un an, cu doar un dolar. faceți abonament înainte de 1 mai 1950 veți primi gratuit opt broșuri pe teme scripturale.

scop
cu

iubit
crez
de a-
și voi. O
Dacă vă

Vă rog să-mi înregistrați abonamentul pe un an la *Turnul de veghere*. Dacă voi trimite cererea pentru abonament înainte de 1 mai 1950 o să primesc gratuit opt broșuri scripturale.
Trimit 1\$.

Nume..... Stradă.....

Oraș..... Stat.....